

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

**Väckelsepionjärerna varnade
för skökokyrkan...**

Manifestation av vilsenhet och förförelse

Karin Vidén rapporterar sid 14

Gerard Wallgren - v

-Vad Herren säger, det skall jag tala

Reportage av Stina Fridolfsson

Gerard Wallgren, som fyllt 95 år, har alltsedan han blev frälst på 1920-talet levat i väckelse. Han har inte låtit något hindra från att söka sig till församlingssamfund där andens liv fungerar och gåvorna är i bruk. Självt deltar han ivrigt med lovsång, profetia och förbönstjänst i varje väckelsemöte. När han sistlidna påsk deltog i Maranataförsamlingens konferens i Stockholm, fick Midnattsropet tillfälle att göra en intervju med den vitale visionären, som hade mycket att berätta från ett långt liv i tjänst för Gud.

Gerard Wallgren föddes 1914. Fadern hade ett skogstorp utanför Skara. Där växte tio syskon upp. Fem pojkar och fem flickor. Gerard var den sjunde i ordningen. De hade häst, fyra-fem kor samt några grisar och höns. Det var fattigt på den tiden, men familjen hade det bra på grund av att de till stor del hade självhushåll, de behövde aldrig svälta. Man slaktade på hösten och gjorde bland annat västgötakorv, minns Gerard. Dessutom odlade man brödsäd och potatis. Det fattades ingenting, menar Gerard. De bodde fem kilometer från skolan, och barnen fick gå dit. Halva vägen var det skog. Men barnen följdes åt, syskonen gick tillsammans med grannarnas barn. Det var varannandags-skola och sexårig skolgång.

På den tiden var människorna kyrkliga, särskilt Gerards mamma var högkyrklig. I kyrkan hade alla sin bestämda plats. Ville man bli

hedrad, måste man visa sig i kyrkan. Gerard och hans syskon var barndöpta och konfirmerade. Men systemen som kom efter Gerard, blev inte konfirmerad. Då hade väckelsen kommit till bygden, och föräldrarna hade blivit frälsta.

Ida Andersson, den välkända evangelisten som byggde bönhus, byggde

det första kapellet i Vintjärn. Där hade man evangelister som ordnade stugmöten runt om i bygden. Det var alltid fullt i dessa stugmöten, och det osade och var varmt från fotogenlamporna. Gerard döptes i baptistkyrkan i Vånga. Det var en stor församling där. Pingstväckelsen bröt fram, och från baptistförsamlingarna blev det utvandring till pingstförsamlingarna, för

många upplevde andens dop, och bland baptisterna var man misstänksamma mot detta. Att pingstvännerna kom och talade i tungor, tyckte man var hemskt. Det var inget för vår tid. Föreståndaren i Vånga hatade tungotalet, berättar Gerard. Att tala i tungor, det var något som bara var för apostlarna i den första församlingen, menade han. För de undfick anden när de kom till tro! Gerard smilar litet. -Det var förstås delvis sant, säger han blött. Självt blev han frälst och döpt vid 21 års ålder. Han berättar:

-Jag hade en väldig kris innan jag blev frälst. På den tiden fick man syndanöd. Jag kom i syndanöd, och var tvungen att göra upp med det gamla livet. Mamma och pappa blev frälsta. Mamma först, fastän hon var den som varit mest kyrklig. Ida Andersson, som tillhörde Örebrobaptisterna, och övriga evangelister tillsammans med henne ordnade möten. De var öppna för pingstbudskapet, sjöng och spelade, många gick på mötena. Det var nästan som ett nöje att gå på möten, berättar Gerard. Han fortsätter:

-Innan Ida kom och ordnade möten, minns jag att pappa

Att delta i förbönens tjänst är en naturlig del i Gerards mötesdeltagande.

isionären

Bibels profetiska ord är Gerard mycket kära.

och mamma diskuterade religion. Pappa hade upplevt något då han var barn. Under konventikelpakatets tid var det konventiklar i Härlanda. Det fanns en frimodig predikant som ordnade möten. En massa ungar var med, och även min pappa. Då kom länsman tillsammans med prästen och förbjöd predikanten att ha möten. Då blev min pappa väckt, han var öppen för Guds Ande. -Är det några som kan svinga svärdet, så är det de frireligiösa, sa pappa. Men mamma sa: -Det förstår du väl att de som är lärda och skolade måste ju veta det rätta!

Gerard hade en äldre bror som hette **Erland**. Han blev svårt sjuk. När han låg på sjukhuset var det en man som låg i sängen intill som vittnade för honom, och han lämnade sig åt Gud. "Om jag blir frisk, ska jag genast döpa mig", sa han

till mamman. Men han blev aldrig frisk. Han dog vid 18 års ålder.

-Mamma sörjde oerhört, berättar Gerard. Jag var då sex år gammal. Den upplevelsen var nog första väckelse-signalen för min mamma, och sedan började de här mötena som Ida Andersson ordnade, och väckelsen bröt ut. Hon blev frälst, och strax därefter blev pappa frälst. Och sedan blev sex av mina syskon frälsta den vintern! Jag blev inte frälst då, men vintern därpå.

När man blev frälst så lät man döpa sig – det var självklart, det var ju en baptistisk väckelse. Det här var i slutet av tjugotalet. Det var svåra tider, och särskilt människor som bodde i städerna hade det svårt. Men Gerards familj, som hade försörjning från gården behövde inte lida nöd. Och mamma sydde alla barnens kläder, berättar Gerard. Hon behövde aldrig

köpa en pryl. Gerard funderar litet när han berättar.

-Hur hann hon det egentligen? Pappa var ute och körde med häst hela vintrarna i skogsavverkningen, så mamma var ensam med skötseln av hela hemmet. Utfodra djuren, mjölka, elda. Vi fick ju hjälpa till mycket också, vi barn.

Pingstväckelsen hade kommit 1907. Det fanns väldigt mot-sättningar mellan de olika kristna grupperingarna. Pingstpredikanterna var väldigt radikala.

-Det var inte lätt att vara statskyrkopräst då inte, konstaterar Gerard med ett litet spjuveraktigt skratt.

De blev nog riktigt rädda. Pingstevangelisterna gick till rätta med alla. Mötena kunde bli rena kalabaliken, när sanningen predikades. Folk blev så arga, protesterade högljutt, gapade och skrek, gick ut och smällde igen dörren och deklarerade att de aldrig mer skulle komma på något möte. Men sedan kom de i alla fall och blev frälsta!

Gerard jobbade på ett lantbruk i Vånga, där han också lät döpa sig. Många i församlingen hade blivit andedöpta, andens gåvor var i bruk. Gerard hade en väldig längtan att bli andedöpt, han gick på varenda möte och hoppades att bli andedöpt. När mötena led mot sitt slut, var han nästan desperat: jag blev inte andedöpt ikväll heller...

Så gick tiden förbi sommaren, och i augusti hände något i ett bönemöte. Det var skördetid och evangelisterna hade

semester. Gerard berättar:

-Vi var några få på bönemötet. Där var föreståndaren och en äldste och så en flicka på tolv år, som hade en mäktig profetisk ande. Jag kommer inte ihåg om det var någon fler utöver dem och så jag. Jag kom som vanligt med en väldig förhoppning att bli andedöpt, men när vi var så få, sjönk jag ner i skoskaften direkt. På ett sånt här bönemöte kan jag inte bli andedöpt!

Föreståndaren läste bibeln och bad en bön. Han hade bönens gåva på ett särskilt sätt, och himlen öppnades. Så skulle han be en bön, men han hackade, och det gick inte. Till slut sa han: men vad menar du Jesus? Då kom flickan med ett profetiskt budskap: jag döper dig i den helige Ande – och då kom kraften över Gerard! Han skakade i hela kroppen, och stammade fram en mening som han sedan upprepade. Just det uttrycket satt sedan inristat i Gerard, och han återkom ofta till just den meningen, fastän han inte visste vad det betydde. Flera år senare kom han till en konferens, där en missionär kände till språket han använde i detta tungotal, och talade om vad det betydde: Gerard minns det än idag:

-Vad Herren säger, det skall jag tala. Det var gåvan jag fick!

Några dagar efter att Gerard upplevt andens dop åkte han hem och berättade att han blivit andedöpt. Då kom anden över honom oerhört, han fick också profetera. Men i församlingen där fick han röna mycket motstånd. De tyckte inte om att man talade i tungor. Gerard kunde inte hålla mot, han kunde inte låta bli att tala i tungor, fastän föreståndaren i den församlingen förbjöd honom göra det.

forts sid 22

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emmanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adress-ändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2009

ISSN 1653-5871

© **MIDNATTSROPET**
För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: **www.maranata.se**
E-post: **info@maranata.se**

Mission i Dominikanska Rep.
Info (spanska) do.maranata.se

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
E-post: **bmc@maranata.se**

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Kampen för nådens evangelium

Text: Bernardo Vidén

Galaterbrevet är olik Paulus övriga brev. Redan från inledningen märker man att det är mycket speciella skäl som ligger till grund för det han skriver.

Efter sin första missionsresa, då han tillsammans med Barnabas förmedlat evangelium till Galatiens bygder, vilket resulterade i att minst fyra nya församlingar föddes till liv, går det inte lång tid, kanske ett år, innan han nås av oroande rapporter om hur judaiserande bröder från Jerusalem besökt de platser han varit på. Deras ärende var att omkullkasta det evangelium Paulus predikat och påföra dem ett religiöst ok genom att blanda in judiska traditioner och riter i evangeliet.

Anklagelserna som riktades mot Paulus antog de mest lögnaktiga former men gick i stort sett ut på att misskreditera honom som apostel och utmåla honom som en person som på ett lättvindigt sätt anpassar evangeliet till den som lyssnar.

På grund av de stridigheter som blossade upp har den kristna församlingen i alla tider haft tillgång till den undervisning Galaterbrevet ger, där evangeliets grundsatser med himmelsk auktoritet fastslås. Ingen människa kan bli frälst vare sig genom religiösa traditioner eller genom sina egna gärningar!

Traditionens förbannelse har under sekler nas gång satt sina spår inom kristenheten. Miljontals människor har exempelvis genom den romerska katolska kyrkan förvillats in i en falsk tillvaro där man förlitar sig till de sakrament kyrkan erbjuder som frälsningsmedel. Den moderna ekumeniken banar vägen för ytterligare kategorier av kristenheten i under katolicismens förrädiska inflytande. I den traditionella frikyrkliga församlingen är förvirringen idag förödande. Dess företrädare väljer medvetet att i ekumenikens namn fördjupa gemenskapen med Rom, med de sammanhang där man i egenskap av medlemskyrka i Sveriges Kristna Råd skrivit under på Charta Oequemenica, där första kapitlet fastslår: "Vi tror på en enda, helig, katolsk och apostolisk kyrka".

Den nyligen avslutade Jesusmanifestationen i Stockholm, där massorna enades i tillbedjan bland korstecken, madonnabilder, Kristusbilder, Jesusplakat, kors, krucifix och inför brännoffertaret där den svarta röken steg upp mot skyn, bekräftar avfallet inom svensk kristenhet.

Parallellt i tiden växer det upp messianska rörelser som förändrar frälsningsbudskapet genom att lägga till och dra ifrån bibliska sanningar. Man grumlar budskapet och talar allt mer om att vägen till frälsning inte är så enkel som bibeln lär. Det märkliga är att även evangeliska kristna låter sig attraheras av dessa bedrägliga läror. Inom exempelvis den Messianska föreningen säger man att "frälsning handlar om att konvertera till den messianska judendomen", varefter man pålägger människor att hålla judiska riter, seder och bruk. Med andra ord säger man att frälsning uppnås genom påbudet att hålla Mose lag.

Paulus proklamerar: "Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, då hade ju Kristus icke behövt lida döden", och "om någon förkunnar evangelium i strid mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han förbannad."

I samma brev till galaterna beskriver Paulus hur han fick gå tillrätta med Petrus som av fruktan för judiska bröder från Jerusalem föll tillbaka in i judiskt väsende. Tidigare hade han delat en fullödig församlingsgemenskap med både judar och hedningar vilket innebar att man även åt vid samma bord. Nu drog Petrus sig undan från bordsgemenskapen, något Paulus kallar för skrymteri, för att i nästa andetag påminna om vikten att vandra med fasta steg enligt evangeliets sanning.

Paulus hade alla möjligheter att själv berömma sig av laggärningar, men sedan han mötte Jesus förvandlades hela hans liv. Allt som var innan räknade han som avskräde – för att vinna Kristus. Med samma håg och övertygelse får vi fortsätta kampen för nådens evangelium, ty det – och inget annat – är en Guds kraft till frälsning! ■

Att välja rätt

Text: Stina Fridolfsson

Abraham var troshjälten som beskrivs på ett speciellt sätt i Bibeln. Han blev fader till många folk, framför allt Guds egendomsfolk Israel. Och han kallades Guds vän. Han drog ut från en kulturellt mycket framstående miljö. Utgrävningarna från den gamla staden Ur i Mesopotanien har visat att man hade en för den tiden oerhört väl utvecklad standard och staden var också ett religiöst centrum för avgudakult. Men Abram, som han då hette, hade lyssnat in rösten från Herren Gud, himmelens och jordens skapare. Han drog ut från den hedniska miljön, fastän han inte visste vart han skulle komma. Det enda han visste, var att han hade fått kontakt med den levande Guden. När ingen förhoppning fanns, då tvivlade han ändå inte, utan trodde på Gud. Och det räknades honom till rättfärdighet.

Vandringen blev lång och mödosam, och vissa perioder hade Abraham svårt att urskilja Guds röst. Eller det kanske var så att han var trött, han orkade inte vänta på Guds ingripande. Gud hade lovat honom livsfrukt. Han skulle få en son, och hans avkomma skulle bli talrik som stoftet på jorden och stjärnorna på himmelen. Det var svårt att leva i ödmjuk förtröstan på att Gud skulle hålla vad han lovat. Abraham kanske fick för sig att Gud ville att han skulle hjälpa till med vad han kunde. Men då han försökte med det, blev det bara trassel. Det finns mycket att lära genom att studera Abrahams liv och hans vandring till det utlovade landet. I den heliga skrift finns mycket berättat, just för att den som vill

vandra i spåren av Abrahams tro också ska lära känna hans Gud. Men här vill jag uppehålla mig mera vid vad man kan lära av att se och jämföra med hur en av hans släktingar handlade.

Abraham hade en brorson som hette Lot. Han följde med sin farbror. Säkert hade han en viss kunskap om den Gud Abraham tjänade. Annars hade han naturligtvis inte lämnat det bekväma stadslivet i Ur för att följa honom.

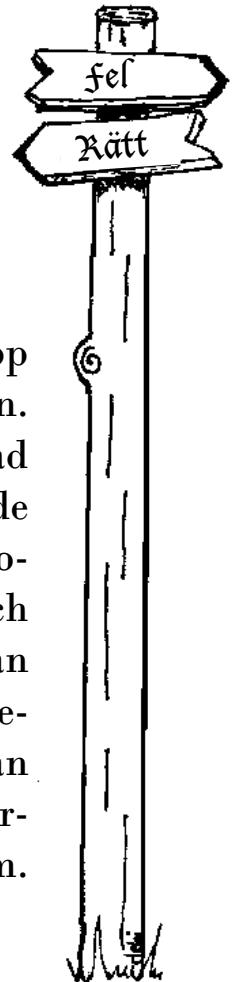
Men det uppstod praktiska problem under resans lopp. Och, som så ofta sker, hade det att göra med deras materiella behov. De hade så mycket kreatur, så mycket ägodelar och tjänare, så de fick inte plats tillsammans. Abraham, som hade ett enda motiv för sitt uppbrott och färderna till Kanaans land, sa till Lot:

-Inte skall det vara någon tvist mellan mig och dig eller mellan mina herdar och dina. Vi är ju bröder. Ligger inte hela landet öppet för dig? Skilj dig från mig. Vill du åt vänster så går jag åt höger, och vill du åt höger så går jag åt vänster." Lot lyfte blicken och såg hela Jordanslätten, som överallt var vattenrik. Innan HERREN fördärvade Sodom och Gomorra var den nämligen som en HERRENS lustgård, som Egyptens land, ända till Soar. Och Lot utvalde åt sig hela Jordanslätten. Han bröt upp och drog österut, och de skildes från varandra. Abram bodde kvar i Kanaans land och Lot bodde i städerna på slätten och drog med sina tält ända in mot Sodom. Men männen i Sodom var onda och mycket syndiga inför HERREN.

(1 Mos 13:8-13)

Ja, Lot lyfte upp sina ögon. Lot såg vad som kunde gagna honom. Och det val

Lot lyfte upp
sina ögon.
Lot såg vad
som kunde
gagna ho-
nom. Och
det val han
gjorde, inne-
bar att han
kom allt när-
mare Sodom.

han gjorde, innebar att han kom allt närmare Sodom. Så småningom blev han en man att räkna med i denna stad som var så fördärvad och syndfull, att Gud till slut blev tvungen att förgöra den. Men Lot såg ingenting av detta. Han hade inte en sådan kontakt med sin skapare, att han förstod att folket i Sodom var mycket ont och syndigt inför Herren. Hans vision begränsades till att se den vattenrika Jordanslätten. Hela området var som en gudabenådad lustgård.

Lot tvekade inte att ta för sig av fördelarna. Och han tackade nog Gud för att han blev så välsignad.

Efter att ha trätt tillbaka från kampen för materiella vinster, kunde Abraham åter höra Guds röst. Hans brorson hade tagit den bästa delen, den bördiga Jordanslätten. Abraham blev kvar i Kanaans land. Men den Gud som Abraham valt

att tjäna, ledde honom på en upptäcksfärd genom hela landet, och sade att just detta land skulle bli Abrahams arvedel. Abraham trodde på Gud. Efter den långa resan, drog han uppåt bergen, och slog upp sitt tält vid Hebron. Där byggde han ett altare åt Herren.

I den fascinerande och förunderliga bibelberättelsen om Abraham och hans vandring med Gud, berättas vidare om hur hans brorson Lot så småningom bosatte sig och fick inflytande i Sodom.

Abraham, som bodde i bergstrakterna, fick i alla fall rycka ut med sina mest betrodda män och rädda Lot när denne blivit tillfångatagen i samband med krigsplundring av Sodom då det varit strid mellan furstarna på slätten. Fastän Lot var förmögen och fått bostad och anseende i Sodom, så var det Abraham med sina trogna tjänare som fick rädda honom ur fiendens hand. Abraham drog sig därefter åter tillbaka till bergstrakterna, utan att genom någon lön låta sig riktas av Sodoms furste.

Men Sodom var under Guds dom. I Hesekiel läser vi en beskrivning av staden:

-Se, detta var din syster Sodoms synd: Högmot, överflöd av mat och bekymmerslös säkerhet utmärkte henne och hennes döttrar. Och hon hjälpte inte den nödställda och fattige. De blev högfärdiga och gjorde sådant som var vidrigt för mig. Därför försköt jag dem, när jag såg detta. (Hes 16:49-50)

Lot hade gjort sitt val. Och han njöt höghet, överflöd och tryggad ro, medan Abraham bodde i tält och levde som en främling i det utlovade landet.

-I tron lydde Abraham, när han blev kallad att dra ut till det land som han skulle få i arv, och han begav sig i väg utan att veta vart han skulle komma. I tron levde han som främling i det utlovade landet. Han bodde i tält.... (Heb 11:8-9)

Abraham fick vision och förvisning om sin bestämmelse genom att umgås med Gud. Han visste att landet var hans, att han skulle bli fader till många folk. Men han tog inte ut något i förskott. Han väntade på staden med de fasta grundvalarna.

När det slutligen inte fanns någon möjlighet längre för den rättfärdige Guden att skona Sodom, så berättade Herren detta för sin vän Abraham. Det var i samband med ett besök, då Abraham också fick reda på att inom ett år skulle hans hustru få en son. Gud kunde inte dölja för Abraham vad som skulle ske.

Abraham var ju hans utvalde patriark, han hade knutit sina löften till honom. Så här står det i Skriften:

-När männen steg upp därifrån såg de ner mot Sodom, och Abraham följde dem ett stycke på väg. Då sade HERREN: "Kan jag dölja för Abraham vad jag tänker göra? Av Abraham skall det ju bli ett stort och mäktigt folk, och i honom skall alla folk på jorden bli välsignade. Ty jag har utvalt honom för att han skall befalla sina barn och efterkommande att hålla sig till HERRENS väg och handla rättfärdigt och rätt, så att HERREN kan uppfylla sina löften till Abraham."

Sedan sade HERREN: "Ropet över Sodom och Gomorra är starkt och deras synd är mycket svår. Därför vill jag gå ner och se om de i allt har gjort efter det rop som har nått mig. Om det inte är så, vill jag veta det." Männen vände sig därifrån och gick mot Sodom, men Abraham stod kvar inför HERREN. Och Abraham gick närmare och sade: "Vill du förgöra den rättfärdige tillsammans med den ogudaktige? (1 Mos 18:16-23)

Abraham väjdade om förbarmande; att Gud skulle skona staden. Han trädde närmare Gud, och bad om förskoning. Han tänkte på sin frände. Men inte ens tio rättfärdiga fanns i staden. Säkerligen hade Lot med sitt inflytande fördröjt domen. När änglarna kom fram till Sodom, satt Lot i porten, bland dem som styrde i staden. Han kanske lade in någon protest mot ogudaktig lagstiftning, mot mord, mot skörlevnad och synd mot naturen. Han kanske föreslog att man skulle hjälpa de fattiga med någon insats. Vi läser i andra Petrus' brev:

Lot hade gjort sitt val. Och han njöt höghet, överflöd och tryggad ro, medan Abraham bodde i tält och levde som en främling i det utlovade landet.

-Städerna Sodom och Gomorra dömde han till undergång. Han lade dem i aska och gav så ett exempel på vad som skulle hända de ogudaktiga. Men han frälste den rättfärdige Lot som plågades av de ogudaktigas utsvävande liv. - Den rättfärdige mannen bodde nämligen bland dem, och dag efter dag plågades han i sin rättfärdiga själ av att se och höra det onda som de gjorde. (2 Petr 2:6-8)

Lot hade valt Jordanslätten, det ljuvliga landskapet som påminde om Herrens lustgård. En underbar miljö, han upplevde säkert sitt val som en Guds välsignelse. Men när han kom till Sodom, började han inse vad som var ett faktum redan när han gjorde sitt val:

"Men folket i Sodom var mycket ont och syndigt inför HERREN." Vi kan tycka att Lot var girig och gjorde ett själviskt val gentemot sin farbror, som tagit honom med på resan och hade nära kontakt med Gud. Men Lot ville också hitta en position. Han kanske ville imponera på både Abraham och Gud. Han tyckte nog att han skulle kunna göra en insats i Sodom. Och fortfarande, när domen redan fallit och änglarna kom för att slutgiltigt ge klartecken för domens verkställande, satt han i porten. Han var rättfärdig, han plågades svårt över allt vidrigt han måste se äga rum i denna syndens stad. Och framför allt hade han en farbror som bad för hans själ. När Herrens budbärare kom till staden, inbjöd Lot dem i sitt hem. Han såg direkt att de var helt annorlunda än människorna i Sodom. De hade samma blick som hans farbror Abraham. En atmosfär av himmelsk renhet, en fläkt av staden med de fasta grundvalarna, där det inte finns ondska, korruption och synd. Lot övertalade änglarna att komma hem till honom. Men de fick inte vara i fred. Det ligger i onskans natur att fördärva det som är rent och gott. Och när Lot inte släppte in dem i sitt hem att förgripa sig på hans gäster, blev det uppenbart vad Sodoms innevånare ansåg om Lot:

-Denne, en ensam man, har kommit hit och bor här såsom främling, och han vill dock ständigt upphäva sig som domare. Men nu skola vi göra dig mer ont än dem." Och de trängde med våld in på mannen Lot och stormade fram för att spränga dörren. (1 Mos 19:9)

Nu blev det bråttom. Här gällde det att fly för sitt liv. Änglarna manade honom att samla de som hörde till hans familj, det fanns ingen återvändo. Staden skulle

förgöras. Och Lot försökte övertyga sina svärsöner. Då kommer en fruktansvärd beskrivning: *"Men de menade att han skämtade"*. Hade den rättfärdige Lot så lite inflytande? Hade han inte lyckats göra bättre intryck? Var det så vanligt att Lot ägnade sig åt skämt, så att det låg nära till hands att få en sådan uppfattning om honom när han förkunnade att katastrofen var över dem?

Det blev alltså bara hustrun och de två döttrarna som följde med. Och det efter så stor tvekan, att änglarna fick ta tag i dem vid handen för att förmå dem att skynda sig undan förödelser.

-När Lot dröjde tog mannen honom vid handen tillsammans med hans hustru och hans båda döttrar, ty HERREN ville skona honom. De förde ut honom, och först när de var utanför staden släppte de honom. När de hade fört ut dem sade en: "Fly för livet! Se dig inte tillbaka och stanna inte någonstans på slätten. Fly till bergen så att du inte går under." Men Lot sade till dem: "O nej, Herre. Din tjänare har ju funnit nåd för dina ögon, och du har visat din stora godhet mot mig genom att rädda mitt liv. Men jag kan inte fly upp till bergen, för då kan olyckan hinna ifatt mig så att jag dör. Se, staden där borta ligger ju nära. Det är lätt att fly dit och den är liten. Låt mig fly dit, så att jag får leva. Staden är ju liten." (1 Mos 19:16-20)

Lot, som kämpat för rättfärdighet i Sodom, var uppenbarligen ganska förstockad. Han visste ju att änglarna var Guds budbärare, annars hade han inte tagit emot dem med sådan respekt och lyssnat på dem. Men vid maningen att fly undan till bergen för att inte förgås, så protesterade han. Han, som ett antal år tidigare lyft sin blick och sett Jordanslätens skönhet, och därför gjort detta val, ville fortfarande välja en bekvämare lösning. Den lilla staden Soar låg nära, det var lätt att fly dit. Och han motiverade sig: *"så att jag får leva"*.

Änglarna hade manat honom att fly till bergen för att inte gå under. Men Lot kalkylerade med sin kapacitet. Kanske också med att han skulle ha svårt att övertala familjen följa med så långt. Lot valde än en gång en för stunden lättare lösning.

När jag funderar över Lots beräkningar, undrar jag om det inte var just därför hans hustru under flykten förvandlades till en saltstod. Hon hade inte upplevt någon övertygande hållning hos sin man, som ändå var rättfärdig och plågades över synden och onskan. Hon hade hjärtat kvar i Sodom, hon kände inte till något

**Abraham
trodde Gud,
han trodde på
det han ännu
inte såg. Han
var en sann
maranatavän.
Det gäller att
välja rätt, om
du vill vara
som Abraham.**

bättre och bekvämare liv än sodomslivet med höghet och tryggad ro. Hennes man hade med alla sina val och sin livsstil gett utrymme för denna kärlek till Sodom, fastän han plågades över att se och höra den perversa onskan där. Han ville hellre fly till den lilla staden Soar än dra upp till bergen. Herren Gud gav efter – egentligen skulle också Soar förgöras, det var också en syndig och fördärvad stad. Men Lot bönföll om att få flytta dit. Argumentet var att den var så liten. Ytterligare en kompromiss. Inte underligt att Lots hustru då vände sin blick mot Sodom. Varför flytta från det ena syndanästet till det andra? Nej, vad som kunde hjälpa var en radikal frälsning. Bort från slätten och dess fördärvade städer, upp till bergen! Akta sig för att kasta en enda blick tillbaka mot Sodom. Men Sodom-sanden hade sådan plats i hustruns hjärta, att hon inte kunde låta bli att se sig om. Och hon gick under i flykten.

Berättelsen om Lot får ett ömkansvärt slut. Han hade ett visst mått av rättfärdighet, han bidrog kanske till att fördröja domen över städerna på slätten. Kanske. Men helt klart är att när han av änglarna nästan släpades ut från den stad som för sin synds och onskas skull måste fördärvas, så fick han inte ens familjen med sig. Och av skildringen framgår klart att det var för Abrahams skull som Gud räddade Lot. Och fastän Gud hörde Lots bön om att få fly till Soar, så vågade Lot inte stanna kvar där med döttrarna:

-Så skedde då, att när Gud fördärvade städerna på Slätten, tänkte han på Abraham och lät Lot komma undan omstörtningen, då han omstörtade städerna där Lot hade bott.

Och Lot drog upp från Soar till bergsbygden och bodde där med sina båda döttrar, ty han fruktade för att bo kvar i Soar; och han bodde med sina båda döttrar i en grotta. (1 Mos 19:29-30)

Trots att den rättfärdige Lot plågades av syndalivet i Sodom, så kunde hans rättfärdighet inte frälsa. Varför? Det var en avgörande skillnad mellan honom och Abraham:

Lot lyfte inte blicken högre än till det som gav kortsiktig bekvämlighet och framgång. Genom nöden drevs han så småningom upp till bergen, dit han var manad att fly. Men då var han en bruten och rädd man, som fick bo i en grotta med sina döttrar. Och att sedan döttrarna fick den perversa idén att skaffa avkomma med sin far, kan bara förklaras med att sodomsanden följde med dem i flykten. Den överlevde, och fortplantades i hans avkomma.

Abraham trodde Gud, han trodde på det han ännu inte såg. Han fick se landet som hans säd skulle få som arvedel, men han såg ännu mer. Han fortsatte bo i tält, han köpte en gravplats, fastän han visste att landet enligt löftet från Gud tillhörde honom. Han bekände sig vara gäst och främling på jorden. Han hade förstått att löftet var enormt mycket större än en lustgård på jorden. Han var himlaarvinge. Han var en sann maranatavän. Det gäller att välja rätt, om du vill vara som Abraham.

-I tron levde han som främling i det utlovade landet. Han bodde i tält tillsammans med Isak och Jakob, som var medarvingar till samma löfte. Ty han väntade på staden med de fasta grundvalarna, den som Gud har format och skapat. Genom tron fick också Sara kraft att bli mor för en avkomma fast hon var överårig. Hon litade på honom som hade gett löftet. Därför fick också en enda man barn, talrika som stjärnorna på himlen och oräkneliga som sandkornen på havets strand, detta trots att han var så gott som död.

-I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat. Men de såg det i fjärran och hälsade det och bekände sig vara gäster och främlingar på jorden. De som talar så visar därmed att de söker ett hemland. Om de hade menat det land som de gått ut ifrån, hade de tillfalle att vända tillbaka dit. Men nu längtade de till ett bättre land, det himmelska. Därför blygs inte Gud för att kallas deras Gud, ty han har ställt i ordning en stad åt dem. (Hebr 11:9-16) ■

KRISTENDOM OC

Av Arne Imsen, 1964

Kapitel 4 ur boken *I världen men icke av världen*

För varje val överräcker de politiska ledarna rosor åt landets kristna väljare. Smickrande och inställsamt uttalar de sig om de kristna värdenas betydelse för vår kultur och vårt folks moraliska fostran.

Hur äkta dessa sympatier är och hur djupt denna övertygelse sitter bär på sitt sätt den framväxande nyhedendomen vittnesbörd om.

Med dessa locktoner söker man fånga alla kristna. Levande kristna genomskådar dock de själviska avsikterna och finner det uteslutande genant med denna närgångna uppvaktning. Det är istället den fåfänga namnreligiositeten, som imponeras då mäktiga politiker i förföriska tongångar sjunger religionens lov och söker bevisa att just deras parti vill slå vakt om de betydelsefulla kristna värdena. Det är uppenbart att det icke är dessa värden man skattar så högt, utan snarare värdet av de röster de kan tillgodoräkna sig bland de kristna för sitt politiska maktspel.

många medborgares uppriktiga längtan efter en annan tingens ordning i vårt samhälles politiska liv.

Visst finns det många skäl för utvärdring av den unkna atmosfären i svensk politik. Alla tröttande kannstöperier om struntsaker i det offentliga livet ter sig meningslösa och olustiga inför de många, stora och svårlösta samhällsproblem, som vi dagligen konfronteras med utan att någon orkar eller vågar angripa dem. Radikalt tänkande och revolutionärt handlande kräver engagemang, självständighet och personliga offer, men sådana karaktärsyttringar betraktas med största misstänksamhet och stämplas ofta som asocialitet i detta likriktningens århundrade. Grupp och partimentaliteten är ett förlamande ok, som gör ekonomiskt fria och oberoende människor till slavar under de mest vidriga herravälden.

Alkohol- och narkotikamissbruk, ungdomsbrottslighet, familjeupplösning och sedeslöshet är några av de träskmarker, som i sanning behöver saneras.

Nej! Något sådant politiskt parti har ännu aldrig sett dagens ljus, vare sig här i landet eller i andra länder. Detta helt enkelt därför att levande kristendom och politik är fullständigt *oförenliga*. De representerar skilda världar, verkar med olika medel för vitt skilda mål. Det är orealistiskt att arbeta för en sådan allians, ty de är lika omöjliga att förena som eld och vatten. *Väljer man det politiska livet som sitt verksamhetsfält, då har man i princip övergivit den kristna åkertegen, och går man in för ett evangeliskt arbete enligt nytestamentligt mönster, då kommer man att bli placerad utanför politikens domäner.*

Det är denna samhällssyn som lite försmädligt blivit kallad den pietistiska, eftersom det påstås att den emanerar från pietismens århundrade. Det är dock uppenbart att de människor, som på grund av sitt andliga liv och sin kristna övertygelse, rättar sig efter detta mönster, handlar i full harmoni

Levande kristendom och politik är fullständigt oförenliga. De representerar skilda världar, verkar med olika medel för vitt skilda mål.

För några månader sedan ställdes frågan: Är ett politiskt-kristet parti motiverat och kan ett sådant parti skapas? Många välkända argument har torgförts och nya har skapats i agitationen om de ideologiska och praktiska förutsättningarna för ett sådant parti. I optimistiska ordalag har det sagts att detta skulle vara svaret på

Något måste göras! Men vad?

Kan ett nytt politiskt parti göra något?

Ja, nog finns det rum och verksamhetsområden för ambitiösa människor, som känner sig kallade att röja och riva i folkhemmets vinds- och källarskrymslen.

Men är ett *kristet* politiskt parti möjligt?

med Nya Testamentet.

Levande kristendom och politik representerar två till sitt väsen vitt skilda herar och två helt oförenliga riken: Lammet och Vilddjuret – Guds rike och Staten. Nya Testamentets bokstav och anda tecknar den världsliga staten såsom ett vilddjur, vilket i all sin sataniska makt

H POLITIK

framträder vid denna tidsålders avslutning. Detta vilddjur skall visserligen bära upp ett religiöst välde, men vem vill påstå att detta skulle vara Kristi församling. Nej, detta välde sätter namn på Guds ord och det är: Den stora Skökan – det stora Babylon.

Strängt taget skulle det vara onödigt att säga mera i denna sak. Med detta mycket enkla betraktelsesätt, vilket stöder sig på Bibelns otvetydiga utsagor, borde ju problemet vara löst för kristna människor. Jesus har själv sagt:

"Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre eller kommer han att hålla sig till

Lika onaturligt vore det att beså sin åker med två slags säd. En ox och en åsna är inte heller alls lämpade att gå under samma ok. Deras naturer är så olika och därför står de också i Bibelns bildspråk som symboler för vitt skilda ting – det rena och det orena.

Lika onaturligt är det att para ihop kristendom och politik, Lammet och Vilddjuret.

En evangelii budbärare är en säningsman, men han får inte ha två slag av utsäde i sin skäppa.

Han skall så ut Guds rena, oförfälskade utsäde, och det kommer att bli en slags skörd.

kristenhet i förfall och en kristendom på avvägar som vill tillgripa politiken i kampen mot ondskan i tiden.

"De skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft. Vänd dig bort från sådana." (2 Tim. 3:5)

"Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro, det bleve omaka par; Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker? Huru förlikar sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Eller huru låter ett Guds tempel förena sig med avgudar? Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: 'Jag skall bo i dem och vandra bland dem; jag skall vara deras Gud och de skola

Det är kristenhet i förfall och en kristendom på avvägar som vill tillgripa politiken i kampen mot ondskan i tiden.

den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon." (Matt. 6:24)

Alltså: Två herrar – två välden. Och dessa välden byggs upp efter diametralt motsatta principer, av vilka här kan nämnas några mycket markanta: Tro – Otro, Ljus – Mörker, Kärlek – Hat, Frid – Våld, Osjälviskhet – Egoism, Rättfärdighet – Orättfärdighet.

Under det gamla förbundets tid fanns bestämmelser, som vid ett ytligt betraktande kan förefalla egendomliga eller betydelselösa, men likväl är gudomliga förordningar värda att lägga märke till också i detta sammanhang.

"Du skall icke låta två slags djur av din boskap para sig med varandra; din åker skall du icke beså med två slags säd; en klädnad av två olika slags garn får icke komma på dig." (3 Mos. 19:19)

"Du skall icke plöja med ox och åsna tillsammans. Du skall icke kläda dig i tyg av olika garn, av ull och lin tillsammans." (5 Mos. 22:10-11)

Varför dessa rigorösa bestämmelser?

Jo, tänker man efter så är de nog inte så egendomliga. Det vore väl i högsta grad onaturligt att låta olika slags boskap para sig med varandra – både för djurens egen skull och för avkomman.

Nej, politik och kristendom har ingenting gemensamt. Politik är, även när den är som bäst, ändå bara människans egenmäktiga strävan att bygga lyckostaten och fridsriket – utan Kristus. Och Bergspredikans etik som alla samhällsreformatorer så gärna åberopar, kräver också *evangeliets kraft*. Kristen livsstil utan Korsens kraft är en chimär. Under det skenfagra talet om kristet samhällsansvar, kristen moral, kristen livsstil osv. döljer sig ofta förnekelsen av Kristi kors. I denna högstämde religiösa hop finns ofta gudsríkets största motståndare. De sätter sig över Guds eget ord, stjäla de löften Gud skänkt åt sin församling, för att godtyckligt tillämpa dem på den samhällsreformatoriska rörelse de själva konstruerat och startat. *Det är*

vara mitt folk.' Alltså: 'Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.' (2 Kor. 6:14-18)

Det måste alltså bli boskillnad mellan Guds folk och världen om detta folk skall ha någon rättslig grund för gudomligt barnskap.

Detta avståndstagande är icke samhällsfientlighet, men en nödvändig avhållsamhet från världsväsendet i *alla* dess former och från allt annat som kan hämma den levande kristendomens flöden och hindra den enskilde kristne i fullbordan av den helgelse i Guds fruktan utan vilken ingen kan tjäna Gud i Andens nya väsende. ■

Beställ boken

I världen men icke av världen

Pris: 39:-

www.ballstamediacenter.se

eller tel: 08 98 56 83

Glädje och fest eller gråt och klagan?

Ett bibelstudium utifrån berättelsen
om den rike mannen och Lasarus

Av Emanuel Johansson

Det är viktigt att vi tar vara på den korta tid vi har, och ställer oss till Herrens förfogande. Det finns så mycket som vill pocka på vår uppmärksamhet och erbjuder både det ena och det andra som man kan lägga tid och krafter på, men som i slutändan inte är någonting värt. Det gäller att vi fattar beslutet att följa Jesus, och sedan inte vacklar utifrån olika omständigheter vi hamnar i, utan står fast. Då får vi uppleva Guds välsignelse i våra liv.

Det finns en berättelse av Jesus som har talat till mig. Jesus talar om en rik man och en fattig man som hette Lasarus. En del tolkar den här berättelsen som en liknelse, men det är ingen liknelse. När Jesus talade i liknelser, står det alltid angivet, men här står det att det var något som hade utspelat sig. Vi läser:

-Det var en rik man som klädde sig i purpur och fint linne och levde var dag i glädje och fest. Men vid hans port låg en fattig man som hette Lasarus, full av sår. Han längtade efter att få äta sig mätt på det som föll från den rike mannens bord. Ja, hundarna kom och slickade hans sår. Så dog den fattige och fördes av änglarna till platsen vid Abrahams sida. Även den rike dog och begravdes. När han plågades i helvetet, lyfte han blicken och fick se Abraham långt borta och Lasarus hos honom. Då ropade han: Fader Abraham, förbarma dig över mig och skicka Lasarus att doppa fingerspetsen i vatten för att svalka min tunga, ty jag plågas i denna eld. Men Abraham svarade: Mitt barn, kom

ihåg att du fick ut ditt goda medan du levde, under det att Lasarus fick ut det onda. Nu får han tröst och du plåga. Och till allt detta kommer att det är en stor gapande klyfta mellan oss och er, för att de som vill gå över härifrån till er inte skall kunna det och för att inte heller någon därifrån skall kunna komma över till oss. Den rike mannen sade: Då ber jag dig, fader, att du skickar honom till min fars hus för att varna mina fem bröder, så att inte de också kommer till detta pinorum. Men Abraham sade: De har Mose och profeterna. Dem skall de lyssna till. Nej, fader Abraham, svarade han, men om någon kommer till dem från de döda, omvänder de sig. Abraham sade till honom: Lyssnar de inte till Mose och profeterna, kommer de inte heller att bli övertygade ens om någon uppstår från de döda. (Luk 16:19-31)

Här ser vi denna historia från evighetens perspektiv, och vi känner hur evigheten kommer nära genom den här berättelsen. Helt plötsligt blir det så verkligt att vårt liv här egentligen bara är en parentes. Men vi känner också hur allvarligt vårt liv här är, för utifrån hur vi lever bestäms vår framtid på andra sidan, vår evighet.

Om man tittar på denna historia utifrån ett jordiskt, ett världsligt perspektiv, så ser bilden kanske helt annorlunda ut. Det står att det var en rik man som klädde sig i purpur och fint linne och levde var dag i glädje och fest. Sedan står inte mycket mer om hans liv och vad som präglade denna människa. Han levde var dag i glädje och fest. Är inte detta något som

tilltalar oss, något som de flesta egentligen strävar efter och satsar mycket för att nå upp till? Tänk att bli rik, att kunna leva var dag i fest och glädje. Tänk att riktigt få njuta av allt det goda man kan se omkring sig.

När vi talar om att man riskerar att hamna på fel sida när det här livet är slut, tänker man inte på att det är glädjen och festen som leder fel. Man tänker då först på ett liv i synd och riktig gudsförnekelse. Det står inget om sådant hos denne man, men vi förstår att vad hans liv riktades in på, var det som tillhörde den här jorden. Vi förstår att han lyckades ganska bra med sina strävanden. Det står att han begravdes, och förmodligen fick han en riktigt värdig begravning. Han kanske fick en märkvärdig plats och en stor utsmyckad sten så människorna skulle minnas den här mannen som verkligen lyckats i sitt liv. Men festen slutade för den här mannen, och vi förstår att det var en fruktansvärd

tragedi. Hela hans liv var bortkastat, och den vackra gravstenen hjälpte honom inte på den andra sidan.

"Men vid hans port låg en fattig man som hette Lasarus, full av sår." Den rike mannen kanske hade gått in och ut genom porten, dag ut och dag in. Men frågan är om han någon gång sett den här mannen som låg vid hans port och längtade efter att få äta sig mätt av det som föll från hans bord. Jag vet inte. Det står inte så mycket om det. Men på andra sidan fick den rike mannen syn på Lasarus. Det var någon han kände igen. Vi får inte veta vad den rike mannen hette, men vi får veta att den fattige mannens namn var Lasarus. Det är Jesus som berättar den här historien. Om det hade stått en krönika i en tidning, hade vi alldeles säkert fått veta vad den rike mannen hette. Det hade nog stått med stora bokstäver. Troligtvis hade man inte ens noterat Lasarus som låg vid porten. Men Jesus hade noterat Lasarus namn. Det var tydligen någon han kunde bekänna sig till på ett helt annat sätt. En som han kunde nämna vid namn. Den här berättelsen har mycket att lära oss, mycket viktiga saker, som kan få oss att tänka till ett ögonblick över vår egen situation och vårt eget liv.

Det finns många uppmaningar i Guds Ord om att vi inte ska söka det som tillhör jorden, utan söka det som är därovan. Vi kan läsa ett par ställen:

-Då ni alltså har uppstått med Kristus, sök då det som är där ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida. Tänk på det som är där ovan, inte på det som är på jorden. Ty ni har dött och ert liv är dolt med Kristus i Gud. När Kristus träder fram, han som är vårt liv, då skall också ni träda fram i härlighet tillsammans med honom. (Kol 3:1-4)

Tänk vilka underbara versar, vilken underbar framtid! Men vi förstår också nödvändigheten av korsets budskap och att korset får bli en verklighet i våra liv. *"Ni har dött, och ert liv är dolt med Kristus i Gud"*. Där är vår plats. Han som inte blev mottagen när han vandrade här på jorden; han som blev missförstådd, satt åt sidan och förföljd; en gång ska han också träda fram i härlighet. Det kan också bli din och min framtid om vi låter korsets erfarenhet bli en verklighet i våra liv. Det är uppenbart att detta inte var fallet med den rike mannen vi läser om i Lukas evangelium. Vi kan också läsa några kapitler innan:

-På sin väg till Jerusalem gick Jesus genom städer och byar och undervisade. Någon

frågade honom: "Herre, är det bara få som blir frälsta?" Han sade till dem: "Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Ty många, säger jag er, skall försöka komma in men inte kunna det. När husets Herre har stigit upp och stängt porten och ni står utanför och bultar och säger: Herre, öppna för oss, (Luk 13:22-25)

Vi ser här en situation som liknande den om hur den rike mannen bad Abraham skicka Lasarus. Här knacker man på dörren.

-...då skall han svara er: Jag vet inte varifrån ni är. Då skall ni säga: Vi åt och drack när du var med, och du undervisade på våra gator. Men han skall svara er: Jag vet inte varifrån ni är. Gå bort ifrån mig, alla ni som bedriver orättfärdighet. Där skall ni gråta och skära tänder, när ni ser Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna vara i Guds rike medan ni själva är utdrivna. Och människor skall komma från öster och väster, norr och söder och ligga till bords i Guds rike. Och se, det finns de som är sist som skall bli först, och de som är först som skall bli sist. (Luk 13:25-30)

Här får vi en inblick i hur det kommer att vara. Men vi får också en uppmaning att kämpa för att komma in genom den trånga porten. Vi läser om en smal väg och en bred väg. Vi läser om en trång port och en smal väg. Vi läser också om att det handlar om att söka, att kämpa. Då kan vi fundera på vad det är vi söker i våra liv. Vad är det vi kämpar för? Det finns en väg som är öppnad för oss. Det här erbjudandet gäller alla. Den som vill får komma. Jesus har öppnat vägen. Men vi ska inte tro att vi kan hitta något utan att söka det. Det går att finna, men är vi alls intresserade av att hitta det? Det är denna frågan gäller. Om vårt sökande

gäller samma saker som den stora hopen söker, då kan vi inte räkna med att vi den sista dagen helt plötsligt ska vara på den smala vägen. Frågan är vad vårt hjärta är inriktat på. Om vi söker Honom, låter han sig finnas. Om vi klappar, ska det upplåtas för oss. Men det handlar också om att ta steget att gå fram och klappa, att söka. Om vi gör det, finns också en framkomlig väg.

Den rike mannen var uppenbarligen ingen stor bandit. Han var nog ingen gudsförnekare, det står inget om det. Vad vi får reda på, är det man hellre kan se positivt. Han levde var dag i glädje och fest. Men när vi börjar tänka på detta, förstår vi att det handlar om en livsstil som i sig själv är orättfärdig. Vi läste i Luk 13 att Jesus säger: *"Gå bort ifrån mig, alla ni som bedriver orättfärdighet."*

När Jesus beskriver den här rike mannen, måste vi förstå att hans liv ändade i orättfärdighet och konsekvensen blev därefter. Jag har funderat på det här. Vi lever i ett välfärdssamhälle och kanske de flesta av oss i detta land är mera lika den här mannen om vilken det kunde sägas att han levde i glädje och fest. Vi är nog mera lika honom i vår livsstil, än den här Lasarus som låg i hans port. Det kanske till och med är så att den rike mannen för sin livsstil var beroende av att det skulle finnas sådana som var längre ner på den sociala skalan. När vi börjar se oss omkring, och ser hur förhållandena i världen är, så upptäcker vi att det system människan har byggt upp är ett orättfärdigt system, och vi är mitt inne i det.

Frågan är: vad kan vi göra för att bryta

"Men vid hans port låg en fattig man som hette Lasarus, full av sår."

oss loss ur detta system? Det står "när nu allt detta går mot sin upplösning"... Det finns något som är på väg mot sin upplösning. Det finns ett mänskligt byggnadsverk som är byggt på orättfärdighet, och på väg mot sin upplösning. Då är frågan till oss som är mitt inne i detta – finns något alternativ? Kan vi göra något för att bryta oss loss för att inte vara en del av ett orättfärdigt system? Det kan verka omöjligt. Vi måste leva som andra människor, vi måste klä oss, vi måste arbeta. Men jag tror att Gud vill lägga en vision i våra hjärtan som är ett vittnesbörd i denna tid, något som är ett alternativ. Det handlar om församlingen.

Petrus står upp på pingstdagen och predikar omvändelse och frälsning. Han säger: "Låt er frälsas från detta vrånga släkte". Det är ett budskap jag tror att också vi måste ta till oss. Det här landet har fått vara med om väckelser. Skaror har kommit till korset. Men vi har också fått se en kristenhet som är totalt lamslagen. Är det inte så att denna materialism och sökande efter detta jordiska är en stor bov i dramat och som lamslagit många som har kristen bekännelse, men i sitt liv ändå har sökt det som tillhör jord och värld.

Är inte den rike mannen ett typexempel på en materialistisk inriktning i livet? Den rike mannen dog och begravdes. Och hela hans liv med honom. Med Lazarus var det tvärt om. Det står att han fördes av änglarna till platsen vid Abrahams sida. Medan den rike mannen begravdes. Det står ingenting om någon begravning för Lazarus. Hans liv var inte inriktat på det materiella. Därför var det oväsentligt. Det väsentliga för honom var att änglarna förde honom till Abrahams sida.

Gud vill visa oss en vision i den här tiden. Om vi vill söka, om vi vill kämpa, om vi vill rikta in oss på det som är av honom och till honom, så kommer han också att ge oss den visionen. Många kanske tänker att man kan göra val längre fram i livet. Men jag tror att frågan för dig och mig är: vad ska vi göra med Jesus? Vi känner igen frågan som Pilatus ställde när Jesus blev överlämnad i hans makt. Då ställde han fram Jesus och frågade: vad ska jag då göra med Jesus? Folket hade gjort sitt val och ville att Barabbas skulle bli fri. Det här valet fick avgörande betydelse för Pilatus liv. Så är det också för oss. Jesus kommer i vår

"Se, den lön ni undanhållit arbetarna som skördade era åkrar, den ropar, och skördarbetarnas rop har nått Herren Sebaots öron."

väg, han kommer med ett budskap. Helt plötsligt; vare sig vi vill det eller inte, måste vi ta ställning till en fråga: Vad ska vi göra med Jesus? Valet vi gör i den situationen, påverkar hela vår kurs. De val som kommer framöver, kommer att bestämmas av vår inställning till Jesus. Har vi sagt ja till Jesus, så blir det rätt när vi står inför vägval längre fram även om vi inte är medvetna om det själva.

Materialismen är en oerhörd snara. Bibeln varnar många gånger för rikedom. Inte rikedom i sig, men inriktningen. Jesus sa att det är svårt för dem som är rika. Det innebär ett mycket större ansvar. Vad ska du göra med de resurser som du har att förvalta? Materialismen kommer av ordet material. Bara för att illustrera hur det fungerar här i världen, kan vi tänka på att det material våra kläder är gjorda av har förmodligen odlats i länder där man är mycket fattigare än i vårt land. Och där har människor suttit i tygfabriker och jobbat för att du och jag så småningom ska få fina kläder. Om den person som suttit och tillverkat tyget, den person som skördat bomull på de stora plantagerna, om han vill köpa en sådan tröja som du och jag har tjugo av, så får han betala flera månadslöner, även om det är han själv som framställt plagget. Vi vet att exempelvis ett par skor som det står Nike på, betalar vi flera hundra kronor för i affärerna. Tillverkningskostnaderna är kanske femton kronor. Det

finns människor som för att få köpa ett par skor måste betala en årslön.

Den här världen är uppbyggd på ett orättfärdigt system, och du och jag är mitt inne i det. Vad kan vi göra? Kan vi göra något för att visa att det finns en Gud som är rättfärdig? Den här livsstilen som har odlats i västvärlden är beroende av att det ska vara en oerhörd obalans i världen. Om hela jordens befolkning skulle leva som du och jag, skulle det behövas flera jordklot för att resurserna skulle räcka till. Vår livsstil är beroende av att det ska finnas sådana som blir utnyttjade av systemet. Därför kommer så mycket större ansvar över oss som vill vara Jesu lärjungar, att vi använder våra liv, våra resurser för att sprida evangelium. Och att vi inte, som den här rike mannen, bara söker ännu mer av det man i världen kallar glädje och fest.

Man talar nu mycket om klimatproblemet. Man säger att vi måste hitta ett annat sätt att kunna fortsätta leva som vi gör, vi måste hitta andra resurser. Idag har man kommit på en väldigt bra idé menar man. Det nuvarande systemet är ohållbart och fungerar inte i längden. Men det viktigaste är att människorna i tredje världen inte väljer att leva på samma sätt som vi, för då blir det katastrof. Helt plötsligt har man nu ett till synes gott argument för att med politiska och andra medel hålla

tillbaka så att den här obalansen ska bibehållas. Det är klart att det är svårt att hitta en rättfärdig lösning när man är inne i ett sådant här system. Finns det något alternativ att erbjuda? Kan vi kanske sänka vår standard något för att komma andra till hjälp? Kan vi kanske använda de resurser vi förvaltar på ett sätt så att det blir ett vittnesbörd om Guds rättfärdighet? Här handlar det om vad som är vår hjärteinställning, vad som är vår inriktning. Att låta korsets budskap få konkreta konsekvenser i våra liv. Jag vill läsa ur Jakobs brev:

-Lyssna, ni som är rika, gråt och klagat över de olyckor som skall komma över er. (Jak 5:1)

Här ser vi en sundare inställning. Den rike mannen tyckte att han hade glädje och fest. Det kanske vi allesammans tycker, när vi beskådar vår tillvaro. Men Jakob hade fått en annan insikt. Det fanns anledning till gråt och klagan. Och så kommer några allvarliga uppmaningar:

-Er rikedom skall förmultna och era kläder förtäras av mal. Ert guld och silver skall ärga, och ärgen skall vittna mot er och förtära ert kött som eld. Ni har samlat skatter i de sista dagarna. (Jak 5:2-3)

Vi lever i de sista dagarna. Vad gör vi i de sista dagarna? Det står att där er skatt är, där kommer ert hjärta att vara.

-Se, den lön ni undanhållit arbetarna som skördade era åkrar, den ropar, och skördarbetarnas rop har nått Herren Sebaots öron. Ni har levt i lyx och överflöd på jorden. Ni har gött er på slaktdagen. Ni har dömt den rättfärdige och dödat honom, och han gjorde inget motstånd mot er.

Vänta alltså tåligt, bröder, tills Herren kommer. Se, hur jordbrukaren tåligt väntar på jordens dyrbara skörd, tills den får höstregn och vårregn. Var också ni tåliga och styrk era hjärtan, ty Herrens ankomst är nära. Klagat inte på varandra, bröder, så blir ni inte dömda. Se, domaren står utanför dörren. Bröder, ta profeterna som talade i Herrens namn till föredömen i att tåligt uthärda lidanden. Vi prisar dem saliga som håller ut. Ni har hört om Jobs uthållighet och sett hur Herren till slut handlade med honom. Herren är rik på kärlek och barmhärtighet. (Jak 5:4-11)

Det finns ett hopp och en salighet som är långt större och djupare. Det finns en skörd som väntar på evighetens morgon. Måtte detta få bli en verklighet också i våra liv. Det är så lätt för oss att bli förblindade och se på ett världsligt sätt på tillvaron. Men här gäller det att vi har en annan syn, en annan vision i våra hjärtan, så vi ser vad som verkligen är värdefullt.

Det står inte så mycket om den här Lasarus heller, men det står att han hamnade vid Abrahams sida. Jag vill läsa mer om honom i Matt 5:

-Saliga är de som är fattiga i anden, dem tillhör himmelriket. Saliga är de som sörjer, de skall bli tröstade.

Saliga är de ödmjuka, de skall ärva jorden. Saliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, de skall bli mättade. Saliga är de barmhärtiga, de skall få barmhärtighet. Saliga är de renhjärtade, de skall se Gud. Saliga är de som skapar frid, de skall kallas Guds barn. Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull, dem tillhör himmelriket. Saliga är ni, när människor hånar och förföljer er, ljugar och säger allt ont om er för min skull. Gläd er och jubla, ty er lön är stor i himlen. På samma sätt förföljde man profeterna före er. (Matt 5:3-12)

Finns det en hunger och törst efter rättfärdighet ibland oss? Finns det några ibland oss som är fattiga i anden, som söker mer av Gud? Då finns också hopp, för det finns en som kan lägga ner visioner i våra hjärtan, som kan lägga ner en levande och ny vision för den här tiden, så att vi kan se vad som är värt att satsa på, vad som är värt att lägga ner våra resurser, vår tid, vårt liv på.

Vi kan inte lösa världsproblemen, för vår värld går emot sin upplösning, men av nåd kan vi vara med och vittna om en rättfärdighet som inte är av den

här jorden. Om vi följer honom och tar hans ord på allvar kan vårt liv bli ett vittnesbörd om honom. Det vi så vittnar om kommer också att få sin fullbordan i det ögonblicket han kallar oss, när han stiger ner och lyfter sin församling till möte med honom i skyn. Där kommer den här hungrande få njuta hans rättfärdighet i fullt mått. Visst vill vi vara med, evigheten är en verklighet, och vårt liv härnere en parentes.

Låt oss klä oss med de rätta kläderna. Det finns många som erbjuder kläder av olika märken och kulörer, men det finns en som kan tvätta våra kläder rena, skinande vita, vi kan bli klädda i hans rättfärdighet. Vi kan också få skor, beredvillighetens skor. Vi kan få ögon som ser den fattige som kanske ligger vid vår port. Hoppas bara att vi inte ser honom för sent. Den rike mannen såg Lasarus alldeles för sent. Det kunde kanske ha blivit väckelse i hans hem om han sett Lasarus tidigare. Men Gud är god och han har en väg för sitt folk. Om vi söker honom, kommer vi att uppleva att han svarar och låter sig finnas och lägga en levande vision i våra hjärtan. Amen ■

Den västerländska kulturen är beroende av att större delen av jordens befolkning lever i misär. Vår port är förmodligen tillräckligt långt bort för att vi ska slippa störas.

Manifestation

av vilsenhet och förförelse

Text: Karin Vidén

På Stockholms gator och torg församlades kristna i gemensam Jesusmanifestation. Där fanns från olika riktningar ett brett spektra representerat under ekumenikens inbjudande parasoll denna soliga och vackra majdag. I långa tåg drog man fram genom huvudstaden med affischer och banderoller, proklamerade och sjöng, för att på olika sätt visa sin tro på Jesus. Till sist slöt man upp i Kungsträdgården där de kristna bokständer stod tätt bland blommande körsbärsträd, och där erbjudanden om försäljning och prenumerationer av skilda skrifter och annat lockade människor till sig. Numerären var enorm denna dag, med 18 000 personer samlade i ekumenisk anda. Från den stora scenen presenterades budskapet av bl a Svenska kyrkans Hakon Långström, pingströrelsens Niklas Piensoh, Oasrörelsens Berit

Simonsson, journalisten Göran Skytte, Centrumkyrkans Stanley Sjöberg, Livets Ords Ulf Ekman, katolske biskopen Anders Arborelius och fader Raniero Cantalamessa från Rom m fl.

På storbildsskärmen zoomades i publiken tillbedjande och hängivna människor in, och då holländske Tjebbo van den Eijkhof uppmanade till tyst bön på knä, följde i stort sett hela folkhavet hans exempel och knäföll, tillsammans med podiets talare.

Bland korstecken, högt lyfta vajande madonnabilder, Kristusbilder, Jesusplakat, kors och krucifix av olika varianter enades de 18 000 i bön.

Under dagen hade böneämnen samlats in i korgar på Stockholms olika torg och nu skulle dessa bönelappar som människor lämnat in "eldas upp vid korset som ett

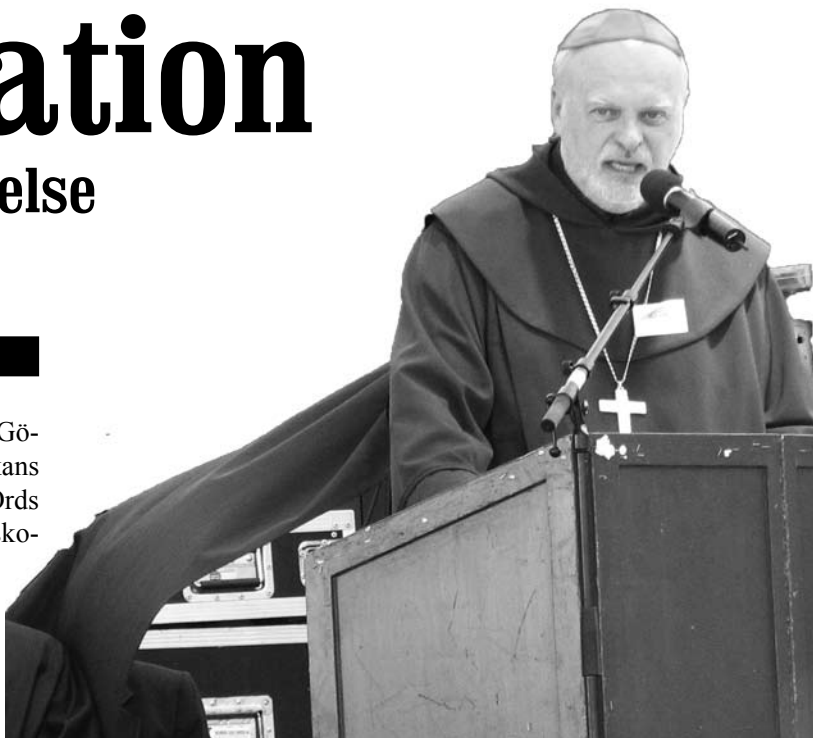
brännoffer till Herren Jesus Kristus".

Till försmäktande sång och musik i emotionellt gripande arrangemang, steg röken från en svart plåttunna mot skyn. Röken från de böneämnen som människor i nöd och med förtroende överlämnat och delat med sig av, sågs nu via storbildsskärmen förvandlas till aska av de slickande eldslågorna alltmedan skrudade, både katolsk och syrisk ortodox präst, frimodigt avlöste varandra med rökelsekaret på scenen inför den tillbedjande människomassan. Rökel-

sekaret svängdes av och an med yviga rörelser och det samlade ledarskapet från alla de grenar som fanns på plats i den abnormala representationen på podiet tycktes exalterad och storligen upprymd av denna rituella bön.

Ulf Ekman skrev 1989: -Från påvens sida har ekumenik alltid varit betydelsefull. Men för den romersk-katolska kyrkan har detta alltid betytt att de skingrade bröderna skall komma tillbaka till moderkyrkan i Rom. Detta är den egentliga ekumenikens mening! Vad är det alltså för spel som pågår inför tusentals troendes ögon? Ser man på påvedömetts historia, har det alltid stått emot, stoppat och krossat all väckelsekristendom i alla tider."

Ja, vad var det för spel som nu tjugo år senare utspelades inför tusentals troendes ögon då samme Ekman tillsammans med sina ekumenbröder trätt in i ledet och intagit position för detta skökans härnadståg i vårt land, alltmedan påvens

Katolske biskopen Anders Arborelius intar scenen.

En imponerande skara samlades i Kungsträdgården.

personlige predikant, den vitskägige kapucinmunken fader Raniero Cantalamessa fick hela Kungsträdgården att utbringa ett jubel och en applåd till Jesus.

Upplevelsen av utanförskap var påtaglig. Hur var det möjligt att som troende bland 18 000 lovsjungande, hänförda och Jesus-proklamerande människor erfara främlingskap?

Den Jesus som presenterades var en politisk Jesus. Talet om att komma inför Gud som en nation och om satsningar för att samla hela nationen nästa år, genomsyrade innehållet, och entusiastiska applåder till kung Jesus revs ned då numerär och kvantitet

Många ungdomar hade samlats för att göra en insats för Jesus.

behandlades. Det handlade också om en ritualernas Jesus som platsar i hela det brokiga ekumeniska utbud bland brännoffer och rökelsekar, bland skrudar och titlar.

Det bibliskt centrala, uppförande och aktuella i förkunnelsen om Jesus Kristus uteblev dock denna Jesusmanifestationens dag, nämligen talet om församlingens Jesus och hans snara tillkommelse - talet om brudens längtan efter sin brudgum och det snart förestående mötet på skyn. Den kristna väckelsens genuina budskap om att göra sig redo inför den dagen hade ingen möjlighet att nå fram till alla

dess förhoppnings- och förväntansfulla människor. Ett falskt ekumeniskt ledarskap ur olika läger, teg om den sanning som är Guds svar i denna sena tid: Jesus kommer snart! Bered dig möta Gud!

För att ingen på något sätt skulle kunna ta miste på den politiserade vision man gemensamt bar på radade man upp barn med landskapsflaggor på scenen för att ännu mer tydligt betona framtidsparollen: "hela landet ska representeras nästa år", "kanske 30- 40 000 nästa år", och jublet visste ingen gräns inför denna visionära proklamation om kvantitet.

Jesu liknelse om senapskornet, som växer upp till ett träd där himlens fåglar kan bygga sina bon presenterades, som en bild av att "för Gud finns inga gränser". Denna tolkning speglar än mer tydligt den vilshenhet kristenheten i verkligheten befinner sig i. Senapskornets abnorma växande till ett träd som når upp till himmelen är onaturligt, och de andar som bygger sina bon i dess grenar är den onda makt som genom religiösa och politiska språkrör banar väg för antikrist, den makt som satt som sitt främsta mål att förgöra den Smorde.

1970 utropade Arne Imsen följande varning:

-Vi ser ordet gå i fullbord. Allt förberedes på alla områden. Politiskt, militärt, ekonomiskt, kulturellt, religiöst förberedes för övermänniskans framträdande då en mänsklighet så terroriserad och sönderkörd av satanska krafter, i sin djupaste förvillelse ska böja knä och ge antikrist sin hyllning som befriare och frälsare. Och i den kören som ger honom sin hyllning ska det vara hundratusentals avfälliga kristna, som hörde evangelium men förföll i ljumhet, slöhet,

Böneämnen eldas som "brännoffer" och prästen svänger ceremoniellt med rökelsekaret.

likgiltighet, materialism eller någonting annat. De ska vara med där och bedragas."

Det profetiska ordet går i uppfyllelse genom ljumhet, likgiltighet och sömnaktighet inför sanningen, Guds sanning. Vi går in i en tid då den världsvida väckelse man visionärt och numerärt proklamerar kommer att församla till moderkyrkan i Rom och hennes döttrar.

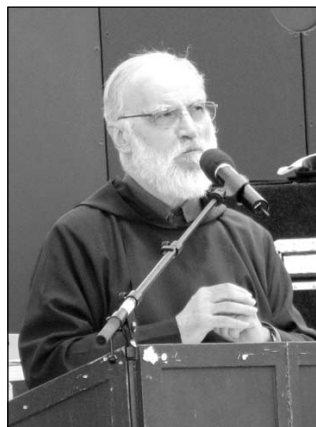
Bönen om väckelse är en allvarlig bön. Vem ska väckas om inte den som sover? Gud behöver redskap för att väcka en slumrande kristenhet, om möjligt skaka liv i någon; och måhända han vill börja med dig. Måhända han kallar dig som sitt vittne, sin martyr, att vara hans sändebud och språkrör för det korsets evangelium som i det profetiska ljuset avslöjar skökans gärningar. Räkna inte med

jublande massor, räkna inte med applåder; förvänta dig inte erkännande, dialog eller samarbete - du blir ensam. Det handlar om ensamhet och avskildhet att vara en Kristi korsbärare här i tiden. Det handlar om att bli utdömd som svärmare och sektarist, samhällsoanpassad och olämplig.

Maranatabudskapet om Jesu snara tillkommelse är det budskap som väcker människan till sund reflexion över sin belägenhet inom livets skilda områden, alltmedan skökovinet berusar och sover. Jesusmanifestationen i Stockholm visade sig från talarstolen manifestera det avfall som leder in på förförelsens väg, av ett av skökan tjugat, druckat och bortkollrat ledarskap.

"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder icke delaktiga i hennes synd." (Upp. 18:4)

"Låtom oss alltså gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden." (Hebr. 13:13) ■

Från Rom kom påvens personlige predikant Raniero Cantalamessa.

Skapelse kontra evo

Creatio ex nihilo skapelse av ingenting

Föredrag av Jan Egil Hafsahl

Skapelse kontra evolution. Det är ämnet för mitt föredrag. År 2009 är det år då världssamhället firar 200-årsjubileet för **Charles Robert Darwins** födelse, och även 150-årsjubileum för utgivningen av boken *On the Origin of Species by Means of Natural Selection*. Lika naturligt som 200-årsjubileet är firandet av ett historiskt faktum – en stor vetenskapsmans födelse – så firar man 150-årsjubileet som året då sanningen om människans uppkomst genom utveckling fördes fram i ljuset.

Det första jubileet är helt odiskutabelt. Det andra är högst diskutabelt. Ty som sanningssökande människor måste vi ställa oss frågan: Utvecklingsläran – hur sann är den?

Idén om utveckling började först och främst inte med Darwin. Tankarna uppstod bland de gamla grekerna – den tidens vise män – som förde fram sin revolutionerande sanning. **Empidokles** berättade för oss att allt djurliv utvecklats från jordens växtliv. Nej, protesterade **Aniximander**, så är det inte, utan alla människor har utvecklats från fiskarna. Även andra idéer såg dagens ljus, och **Aristoteles** påstod redan 400 år före Kristus att levande varelser kunde uppstå plötsligt och av sig självt. Ty Aristoteles och hans likasinnade menade att man kunde se insekter stiga rakt upp ur gytta

och slem. Man sade att om detta kunde vara sanning om insekter, varför inte också om andra skapelser? Skapade av sig själva. Dessa teorier var verkligen livskraftiga och seglivade.

Den tyske biologen **Ernst Haeckel**, som levde 1834-1919, konkluderade så sent som 1866 genom böckerna *Générelle Morfologie* och *Den Stannbaum des Menschengeschecht* att livet uppkommit plötsligt och helt av sig självt, och utvecklats och förbättrats till nya arter. Haeckel säger att "läran måste vara riktig. Om inte, så måste man tro på en skapare – och det vill vi ju inte..." Jag undrar om det inte är just där vi har sakens kärna: "Det vill vi ju inte".

Kemisten och bakteriologen **Louis Pasteur** stängde till munnen på Haeckel och satte stopp på idén om det spontana av-sig-självlivets upprinnelse från sitt forskningscentra i Paris knappt tio år senare. Jag går nu inte in på detaljerna av Pasteurs bevisföring.

Vi måste åter till de gamla grekerna för att hitta fossilernas existens omnämnda i skrift, utan att väcka någon nämnvärd uppmärksamhet. Man ansåg att de var just det de var: förstenade rester av levande organismer. En av de första som visade fossilerna något vetenskapligt intresse var **Ristoro D'Arezzo**, som året 1282 utgav boken *La composizione del*

mondo. I boken lägger D'Arezzo fram summan av sina vetenskapliga fynd. Han konkluderade helt enkelt med att bibelberättelsen om en flodkatastrof som drabbat jorden, måste vara sann – citat D'Arezzo.

På toppen av ett högt berg grävdes fram skal av sjödjur och stora mängder av fiskben. Senare, under ett grävningsarbete i samband med ett kanalbygge i norra Italien, fann Leonardo Da Vinci fossiler av sjödjur, 218 år efter D'Arezzo, och tron på flodkatastrofen blev ytterligare stärkt.

År 1728, samma år som han dog, gav den engelske professorn **John Woodward** ut boken *The national history of fossils of England*. Woodward blev lovprisad av sina samtida vetenskapsmän. Han konkluderade med att fossilerna i stort sett var lämningar av djur som dött i en global flodkatastrof. Någon form av evolution kunde Woodward inte spåra. Det hör till historien att Woodward förutom att han var vetenskapsman, också var bekännande ateist.

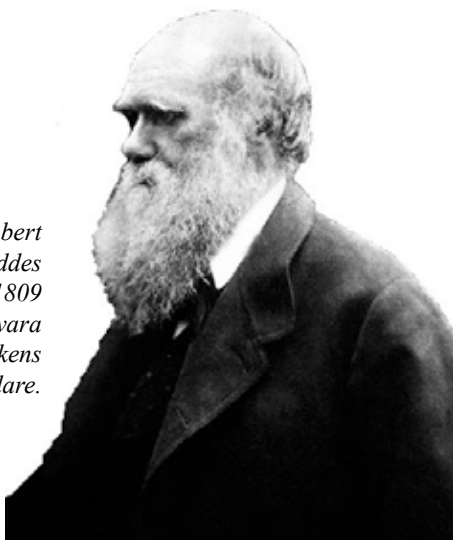
Som ett resultat av Woodward's forskning låg evolutionismens tankegods nere under merparten av 1700-talet, ända fram till 1809, då **Jean-Baptiste de Lamarck** utgav boken *Philosophie zoologique*, en teori om den organiska världens utveckling. Huvudprincipen hos Lamarck är att arterna inte är konstanta, utan ideligen förändrar sig. Arternas förändringar orsakades dels av att de sökte efter förändring och fördelar, exempelvis om ett djur kan springa litet fortare, få litet längre hals, osv. Och dels av yttre påverkan, exempelvis förändring i klimatet. Och nu kommer poängen. Dessa nya inlärdade egenskaper, sa Lamarck, kommer att

lution

lo
ng

Charles Robert Darwin föddes 12 februari 1809 och påstås vara evolutionstankens grundare.

fortsätta gå i arv i nästa generation. Dessa nya egenskaper man ärvt av sina föräldrar kommer att fortsätta. Jag kan i förbigående nämna att under Stalintiden i Sovjetunionen var Lamarcks genteorier de enda godkända.

Idag är det knappt någon som tar Lamarck speciellt allvarligt. Norges i särklass största lexikon, *Aschehoug og Gyldendals store Norske leksikon*, avslutar en längre artikel om Lamarcks teorier på följande vis:

-Ärftlighetsforskningar visar att inlärd egenskaper inte nedärvs. Grundförutsättningen för Lamarckismen existerar därför inte.

Och därmed avslutas historien om Lamarck. Vi ska ha detta i åtanke när vi så småningom kommer fram till Gregor Mendel.

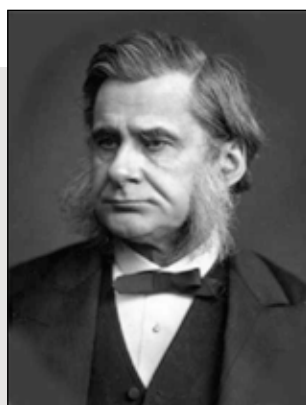
Nu är det emellertid inte namn som Ernst Haeckel eller Lamarck vi först tänker på när vi talar om evolution. Evolutionsläran är oupplösligt knuten till namnet **Charles Robert Darwin**. Han föddes 12 februari 1809. Han var son till en läkare, **Robert Darwin**.

Han var sonson till en läkare och naturforskare som hette **Erasmus Darwin**. Denne farfar utgav så tidigt som år 1798 boken *The Laws of Organic Life*. Där framställde han hypotesen att alla livsformer har utvecklats från ett enda filament – eller urtråd – genom millioner år, utan att Erasmus på någon enda rad dryftade tanken på varifrån denna urtråd eller filamentet hade sitt ursprung. Charles Darwins teorier var alltså lånegods från farfar, i något förbättrad utgåva.

Charles Darwin var onekligen en

mycket intelligent människa. 16 år gammal började han studera till läkare i Edinburgh. Han blev snart tvungen att avbryta sina studier pga att det var vissa saker i studierna han inte klarade av, medicinskt. Då började han läsa teologi i Cambridge. Endast 24 år gammal tog han *Bachelor Degree* i teologi. Under dessa år av läkarstudier och teologistudier, studerade han också naturvetenskapliga ämnen. Han lärde känna en hel rad naturforskare. 1831 fick han följa med på en femårig jordenruntsegling med krigsskeppet Beagle, som vetenskapsman. Han hade alltså studerat läkarvetenskap,

En tidig evolutionist Ernst Haeckel, 1834-1919 framhöll: "läran måste vara riktig. Om inte, så måste man tro på en skapare – och det vill vi ju inte..."

Redan vid Darwins födelse gav Lamarck ut en bok om arters evolution. Motbevisen i biologin blev allt för tydliga och hans namn är därför inte så intressant för nutidens evolutionister.

teologi – och så åker han omkring som naturvetenskapsman.

När Darwin kom hem, hade han huvudet fyllt av många nygamla idéer – å la farfars. Arterna, konkluderade han, är inte konstanta, men underkastade förändringarnas lagar. På Galapagosöarna hade han sett sköldpaddor på de olika öarna som liknade varandra. Men de var inte helt identiska. Då började Darwin fundera på om de inte rent av härstammade från en gemensam typ. Finkarna på öarna intresserade honom ännu mer. Finkarnas näbbar kunde vara olika i form, färg och storlek. Utvecklingslärans hejarklack fann senare ljusare och mörkare fjärilar. Först var det mest ljusa, för de mörka var så synliga mot de ljusa trädstammarna, att de blev ett enkelt byte för naturliga fiender. Så kom den industriella revolutionen. Då blev träden mörkare, för det färgades av så mycket sot och förorening. Då överlevde de mörka fjärilarna, medan de ljusa blev fiendens byte!

Läran om kampen för tillvaron och *det naturliga urvalet* grävdes fram. Det djur som visade fram de tydligaste variationerna, exempelvis kamouflagefärger, överlevde. De starkaste förde släkten vidare. Eftersom de bästa av arten överförde sina företeenden till avkomman, blev arten ständigt bättre och bättre. Så småningom förbättrades den så att den övergick till andra och mera högt stående arter. Sitt bevismaterial för denna idé hämtade darwinisterna från morfologien, läran om plantors och djurs former och strukturer. Darwin såg att några organismer var enkla i strukturer, och andra mycket mera komplicerade. Så upptäckte han att det var möjligt att klassificera dessa organismer i ett fullständigt gradindelad system, från de enklaste till de mest sammansatta. Eller, som Darwin uttryckte det, från de lägsta till de högsta. Därför placerade han encelliga djur, som amöban, först. Över denna den flercelliga hydran. Över

den en orm, och därefter fiskar, paddor och lägre däggdjur. Därövanför apor av lägre grad, sedan högre stående apor och till sist den mest sammansatta av alla – nämligen människan. När han var färdig med denna gradindelning från de enkla till de mera sammansatta, så vänder han sig till dem som tror på en skapare och säger: Titta här! Här är beviset för utvecklingsteorin,

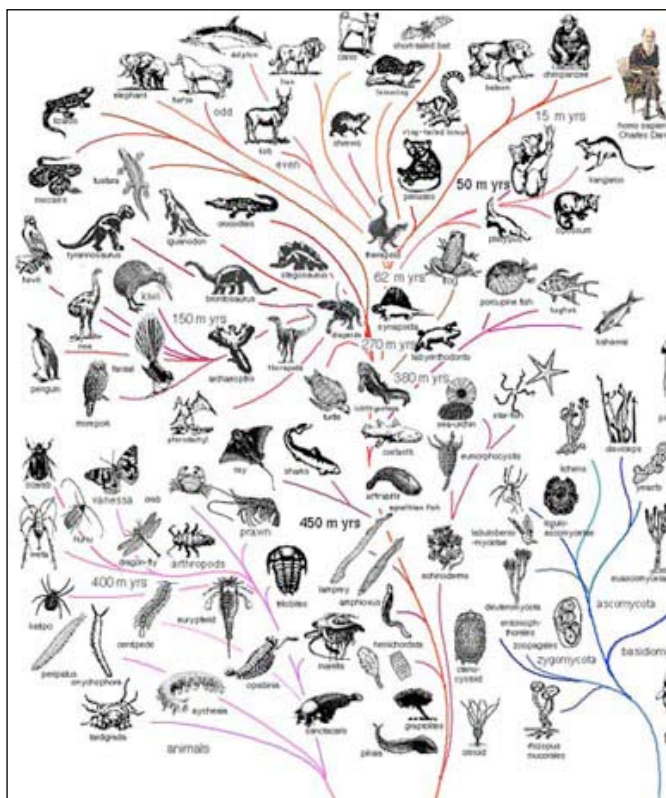
som bevisar att de mer utvecklade livsformerna utvecklas från de lägre stående. En absurd bevisföring.

Jag har mycket böcker i mitt bibliotek. Om jag skulle gradindela mina böcker efter storlek och innehåll, skulle jag med liknande argumentation kunna bevisa utvecklingen i mina böcker! Beviset faller på sin egen orimlighet. Ändå så är det Darwins bevisplansch som våra barn och studenter genom det statliga undervisningsmaterialet får lära i skolorna.

Den-starkaste-vinner-teorin och det naturliga urvalet kan möjligtvis förklara hur den bäst utrustade överlever. Men aldrig hur den bäst utrustade kommer till. Det faktum att organismer kan arrangeras i en viss ordning, exkluderar väl inte möjligheten att både den enkla och mera sammansatta har tillkommit samtidigt?

Detta var det morfologiska beviset, det som handlar om klassifikation. Till detta talar darwinisterna gärna om beviset från den jämförande anatomin. Vad är det för något? Den som studerar anatomi, undersöker de olika djurens uppbyggnad i detalj. Exempelvis kotor, ben, muskler, senor, artärer, vener, osv. De vill se att det finns en viss uppbyggnadslikhet bakom allt detta. Eller ännu ett bevis för evolutionismens odiskutabla sanningar. Här finns en gemensam härstamning och utveckling.

Om jag skulle undersöka alla Stockholms skolbyggnader, skulle jag genast hitta många likheter. Jag förmodar att alla har en entré, en administration, säkerligen undervisningslokaler med skolbänkar och stolar. Troligen också någon form av gymnastiksal och sanitära byggnader. Det är väl ingen som skulle komma på tanken att för att det finns så många sammanfallande likheter så måste det finnas en gemensam härstamning? Ej heller bevisar de olika skolbyggnaderna att någon utveckling har skett? För att följa denna tanke, så säger den hellre att bakom skolorna finns troligtvis en gemensam byggherre, Stockholms stad kanske. Att skapelsens gemensamme arkitekt gjorde likhet mellan några arter och enorma olikheter mellan andra arter, det får stå för hans räkning. Så var helt enkelt skaparens plan. Att tala om den jämförande anatomin bevis, är inte bara

Det morfologiska beviset. Att dela in djur i storlek och form kan se fint ut på en plansch, men kan det kallas för ett bevis för evolution?

ologiskt och oförnuftigt, det är också direkt förnuftsvidrigt.

Låt oss återgå till fossilerna. Intill Darwins tid hade fossilerna inte över huvud taget antytt någon utveckling. Men från 1880-talet måste alla fossiler förklaras så att de var accepterade av utvecklingen. En geologisk tidtabell sattes därför upp, på grund av fossilfynden. Mycket lik utvecklingsplanen från amöba till människa. Man började med Prekambriumtiden, följd av Kambrium, där man exempelvis placerade trilobiterna, en liten skapelse som liknade en kräfta. Så följde i rask följd Ordovicium, Silur, Devon, Karbon, Perm, Trias, Jura, Krita och Tertiärtiden. För att ge utvecklingen någon rimlig chans, delade man in tiden i så där 500, 600, 700 miljoner år. Och så fördelade man fossilerna upp igenom de olika lagren. Och vips så hade man nu geologiska beviset för utveckling! Vi hade nu först och främst det morfologiska beviset, alltså beviset om den jämförande anatomin. Och så hade vi för det tredje det geologiska, eller fossilbeviset.

Jag ska inte gå in så mycket på den här bevisföringen, men det blir något löjligt när man bredvid en trilobitfossil hittade ett avtryck som såg ut som någon med

skor på fötterna krossat trilobiten under skolan... Speciellt med tanke på att trilobiten och människan, enligt den geologiska modellen, levde med ungefär 600 miljoner års tidsskillnad. Betydliga problem blir det också när fossiler ständigt och ideligen grävs upp i fel geologisk tidsålder. Och ännu sämre när de mer högtstående hittas under de mera enkla.

Det största problemet är: varför hittar man inga fossiler av de olika övergångsfaserna? *The missing links*? Varför inte se det som det är? Många av de större fossilerna, talar ett och samma språk. Om en global katastrof som har ägt rum. Varför

blev sådana djur som dinosaurier utrotade? Det är som om de plötsligt försvunnit från jordens yta, tillsammans med en rad andra djurarter. Min bibel lär mig, att det var bara de djurarter som var med i arken som överlevde syndafloden, den globala översvämningskatastrof som drabbade jorden. Varför fortsatte inte dessa djur att leva efter floden? Troligtvis klarade de inte de nya klimatiska förhållandena. Dinosaurierna behövde en jämn temperatur, ty de var kallblodiga. Det innebar att de inte kunde reglera kroppstemperaturen. De följde temperaturen i omgivningen. Nu har evolutionisterna också gett sin förklaring. Orsaken till att dinosaurierna utrotades var en plötslig klimatologisk förändring. Men de har ingen förklaring på hur denna förändring kunde äga rum. Bibeln talar i andra Petrus' brev i klartext:

-genom översvämmning av vatten från dem förgicks också den värld som då fanns.

Låt oss gå tillbaka ca 130 år. I en klostertädgård i nuvarande Tjeckien, finner vi munken Gregor Mendel. Han bedriver vetenskapliga försök med trädgårdens ärtplantor. Föga anade Mendel att han med sina experiment utgjorde själva startpunkten till genetikens vetenskap, studien av ärftlighet.

Låt oss för ett ögonblick se på dessa

experiment. Mendel korsade olika slags ätbara ärtor. När han korsade en rödblommig med en vitblommig, så fick avkomman röda blommor. Det var alltså generation två. Så korsade Mendel dessa nya, röda blommor med varandra. Han fann att de fick röda och vita blommor i förhållandet tre till ett. Vi förstår det enklast om vi kan tänka oss gener som ingår i korsningarna. En gen kan betraktas som den enhet som bestämmer vilka egenskaper, i det här fallet blommornas färg kommer att få. De kan alltså existera i en av två former. Den ena frambringar röda och den andra vita blommor, som ett resultat av korsningen bland röda och vita blommor. Mendel drog slutsatsen att den röda var dominant i jämförelse med de vita, så att plantor med båda generna skulle bli röda. När dessa blommor korsades med varandra, var det möjligt för två vita gener att befruktas så att avkomman

Darwinisterna försökte tiga ihjäl Gregor Mendel. Han är startpunkten för modern genforskning och visade att variationer som förekommer hämtar information från redan existerande gener.

framkom i exakt samma förhållande som hos föräldragenerationen. Det är möjligt att förlora gener genom att dräpa dem som hade dem. Men det är omöjligt att förvärva nya egenskaper på det sättet. Darwins teorier vacklade, men blev skonade från total kollaps, genom en ny s.k. vetenskap. Nu gick teorin ut på att gener av och till kunde bli förändrade till helt nya former. Denna påstådda radikala förändring av ärvda egenskaper, kallades mutation. Genom naturligt

urval, säger man, bevaras gener som har de bästa egenskaperna. De andra kommer successivt att dö ut. Tänk på den mörka och ljusa björkmätaren. Här har vi det naturliga urvalet. Nya gener blev valda, vi har all anledning tro att nya och förbättrade gener uppstår vid mutation. Jaså, har vi det?

Evolutionsteorin står och faller på mutation. Denna fågelunge kommer troligtvis bara att lida av sin missbildning, och som väl är följer inte mutationen med till nästa generation.

fick vita blommor. Sannolikheten för att avkomman skulle få minst en röd gen, var i förhållande tre till en.

Så måste man fråga sig: Varför försökte dåtidens darwinister att tiga ihjäl Mendel? Vad upptäckte Mendel som var livsfarligt för utvecklingsteorin?

Darwins teori vilade på tanken att en nyförvärvad egenskap som föräldrarna inte hade haft, skulle kunna komma fram. En ras måste få nya egenskaper för att den någon gång skulle utveckla sig. Mendel påvisade att egenskaperna inte var förvärvade. De hade hela tiden funnits hos föräldrarna, men blivit maskerade av andra, mera dominanta gener. Mendel visade att generna i den nya generationen

Låt oss se på mutationen, som det så fint heter på latin. Förändringarna, på ett mera begripligt språk.

I en grupp plantor eller djur händer det av och till att det förekommer exemplar som skiljer sig ifrån de övriga. Ett djur kan exempelvis bli s.k. albino; få röda ögon och vit päls. Eller få en deformation, kanske ett par ben för mycket. Dessa plötsliga förändringar orsakas av mutationer, tillfälliga förändringar i DNA-koden. De allra flesta mutationer är skadliga. Även om de ivrigaste darwinisterna påstår att en av hundra mutationer sker till det bättre. Ja, det är klart att det måste man dra till med för att bli trodd, för hela den moderna utvecklingsteorin

står och faller med frågan om mutation.

Så enkelt är det inte. Organismer som är studerade i laboratorier, exempelvis bananflugan och bakterier, har aldrig utvecklat sig till nya arter. Man har studerat tiotusentals för att inte säga hundratusentals av generationer där mutationer framkommit genom röntgenstrålar och kemikalier. Vetenskapsmännen har ibland fått fram nya varianter. Vi har sett bilder av bananflugor med fyra vingar istället för två. Men såväl bananflugan som bakterierna har förblivit samma skapelse som de var i början, med möjlighet till vissa kosmetiska förändringar. Problemet är att ibland är dessa mutanter reversibla, i tredje generationen återgår de till den ursprungliga. De mest utvecklingspositiva forskarna räknar med att möjligheten för att en genmutant ska överleva en grupp eller mutation är så små, att det tar en till två miljoner generationer innan den ursprungliga genen fullständigt har blivit ersatt med en ny. Det gäller *en gen*. Vi människor har omkring 20.000 gener!

Andra talar inte om miljoner generationer, utan miljarder generationer. I bästa fall tar det mellan fyrtio miljoner och fyrtio miljarder generationer innan en chimpanse skulle kunna dricka morgonkaffe med oss. Fantasifoster, säger andra, mera nyktra vetenskapsmän. En mutation har aldrig lett till någon förbättring, utan till försämring. Så möjligheten för att vår mutant-schimpans ska degraderas till en råtta är betydligt större än att den ska träda in i den mänskliga släkten. Det saknade mellanledet mellan människan och apan har alltid varit ett skattjaksobjekt.

Australopithecus – piltdownmannen – javamänniskan – sinanthropus pekinensis – heidelbergmannen – homo rhodesiensis – neanderthalmänniskan och vad de heter allesammans, har alla stått fram med krav på missing links tron. De har framkommit – och försvunnit. Detroniserade som falsarier och fantasier. Det nyaste tillskottet är Ida. Det är kanske mera korrekt att tala om de saknade mellanleden än det saknade mellanledet, eftersom redan det första ledet i Darwins utvecklingskedja saknas: Världsalltets början. Svalget mellan den livlösa materien och den första levande cellen. Dessutom saknas alla led som binder den ena arten till den andra. Här har vi den springande punkten. Svalget mellan schimpansen och människan har sin orsak i att de tillhör olika arter, eller

”slag”, som det heter i den norska bibeln. Fortfarande, efter hundra års intensiv jakt på detta apliknande fenomen, saknas det fortfarande. Det saknade ledet kommer aldrig att hittas, för det har aldrig existerat. Om vi exempelvis ser på hundfamiljen, så är det en enorm variationsrikedom inom familjen. Stora och små hundar kan få avkomma tillsammans, och en ny blandras kan uppstå. Men en hund och en katt kan inte para sig och få avkomma. Varför det? De tillhör olika arter. En häst och en åsna kan få en bastardavkomma, en mulåsna. Men den har ingen möjlighet till fortplantning, och så är gränsen nådd för deras art. Alla människor av olika färg och olika etnisk bakgrund från den minste till den störste kan få barn tillsammans. Varför det? De tillhör samma art.

Nu är det kanske på sin plats att berätta historien om den kvastfeniga fisken. Alla landdjur, och vi människor, härstammar ifrån den enligt Darwins

schema. Utifrån evolutionisternas lära skulle den första kvastfeniga fisken ha sett dagens ljus i urhavet för omkring 350 miljoner år sedan. Där fanns den unge-

Kvastfeningen gillar inte alls att lämna sin våta hemvist. På femtio famnars djup trotsar han fortfarande Darwins teorier.

fär 300 miljoner år, men en dag beslöt den sig för att överge sjölivet. Det var alltså för ungefär 50 miljoner år sedan den förste sjömannen gick iland. Och man måste ju medge att den här fisken har gjort det bra sedan han kom iland. Ty enligt det evolutionisterna berättar

för oss, har den utvecklat sig till att bli professor i naturvetenskap. Så händer det plötsligt något oförutsett. En dag i december 1938 låg en stor, himmelsblå fisk och sprattlade för livet i en båt utanför sydafrikas kust. Den var en och en halv meter lång, och vägde 47 kilo. Den blåa fisken, som fick namnet *latimeria*, hade alls ingen lust att lämna det våta elementet. Tvärt om var den otacksam nog att bita efter fiskaren som hjälpt honom upp på det torra. Paradoxalt nog hade inte fisken förstånd nog att vara tacksam för att ha blivit hjälpt upp till sitt första utvecklingssteg att bli människa. Det var nämligen vår gamle stamfader, den kvastfeniga fisken från urhavet som visat sig. Fisken skulle ha varit död, eller åtminstone förvandlad, för 50 miljoner år sedan. Men fisken var oförskämd nog att överleva darwinisternas teorier. Den hade inte gått iland, den hade hållit sig dold på femtio famnars djup. Annars måste man säga att den inte uträttat

I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Och jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande svävade över vattnet.

Och Gud sade: "Varde ljus"; och det vart ljus.

Och Gud såg att ljuset var gott; och Gud skilde ljuset från mörkret.

Och Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det vart afton, och det vart morgon, den första dagen.

Och Gud sade: "Varde mitt i vattnet ett fäste som skiljer vatten från vatten."

Och Gud gjorde fästet, och skilde vattnet under fästet från vattnet ovan fästet; och det skedde så.

Och Gud kallade fästet himmel. Och det vart afton, och det vart morgon, den andra dagen.

Och Gud sade: "Samle sig det vatten som är under himmelen till en särskild plats, så att det torra bliver synligt." Och det skedde så.

Och Gud kallade det torra jord, och vattensamlingen kal-

lade han hav. Och Gud såg att det var gott.

Och Gud sade: "Frambringe jorden grönska, fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bära frukt, vari de hava sitt frö, på jorden."

Och det skedde så;

jorden frambragte grönska, fröbärande örter, efter deras arter, och träd som efter sina arter buro frukt, vari de hade sitt frö. Och Gud såg att det var gott.

Och det vart afton, och det vart morgon, den tredje dagen.

Och Gud sade: "Varde på himmelens fäste ljus som skilja dagen från natten, och vare de till tecken och till att utmärka särskilda tider, dagar och år,

och vare de på himmelens fäste till ljus som lysa över jorden." Och det skedde så;

Gud gjorde de två stora ljusen, det större ljuset till att råda över dagen, och det mindre ljuset till att råda över natten, så ock stjärnorna.

Och Gud satte dem på himmelens fäste till att lysa över jorden,

och till att råda över dagen och över natten, och till att skilja ljuset från mörkret. Och Gud såg att det var gott.

Och det vart afton, och det vart morgon, den fjärde dagen.

mycket. Vare sig på de femtio miljoner åren sedan den försvann, eller på de 350 miljoner åren sedan den första gången uppenbarade sig. Den hade inte blivit apa, den hade inte blivit människa, den hade inte ens blivit en liten enkel havsjungfru eller ens en ganska allmän torsk. Den var efter 350 miljoner år densamma kvastfeniga fisk den alltid varit.

Alla försök att skapa liv av död har misslyckats. Urcellen, eller farfar Darwins filament, urtråden, som skulle ha klarat konsten för några miljarder år sedan, har inte låtit sig finnas. Att universum och livet skulle ha uppstått av en tillfällighet, är långt mindre sannolikt än att vår bibel skulle ha tillkommit genom en explosion i ett eller annat tryckeri.

Det återstår enbart en lösning och ett svar på universums och sedan fåglarnas, djurens och människans upphov. Det är Gud. En skapare som inte famlade omkring i blindo efter en förlorad urcell, men i sin allmakt skapade *ex nihilo* – av ingenting. Jag är ingen vetenskapsman,

kan knappt kallas teolog, men jag tror på Gud. Tron har satt mig i förbindelse med visdomens källa, så genom tron förstår jag att världen har blivit skapad eller fullbordad genom ett ord av Gud.

-Genom tron förstå vi att världen har blivit fullbordad genom ett ord av Gud, så att det man ser icke har blivit till av något synligt. (Hebr. 11:3)

Det vetenskapen kallar naturlagar, de krafter som säkrar samspel och koordinering är för mig svaret på Guds styrande plan. Alltsammans äger bestånd i honom, står det i Kolosserbrevet.

Om tyngdkraften skulle ta sig några sekunders semester – vad skulle då ske? Eller om detsamma skulle ske med centrifugalkraften – vad skulle hända då? Och om temperaturen hoppade upp och ner några hundra grader från den ena dagen till den andra? Eller om våra lungor plötsligt skulle behöva helium istället för syre – vad skulle hända då?

Vi kristna vill gärna se Gud i de upphävdade naturlagarna – i undren. Det är sant. Han stillade vågorna med ett enda ord, och själv gick han på vattnet. Men

att han är naturlagarnas upprätthållare, är för mig inte något mindre under.

-HERRE, vår Herre, huru härligt är icke ditt namn över hela jorden, du som har satt ditt majestät på himmelen! När jag ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna, som du har berett, vad är då en människa, att du tänker på henne, utbrister David i Psalm 8.

Om Gud Sonen säger bibeln att allting – *allting* är skapat i honom; som tanke, som idé. Allting är skapat *genom* honom; han är Skaparen, iståndsättaren. Och det står, Gud vare lov, att allt är skapat *till* honom. Han är skapelsens mål, halleluja! I honom, *genom* honom och *till* honom är allting skapat. Det som är i himmelen, på jorden och under jorden, Gud vare lov! Hur suverän är inte Gud? Och hur suveränt står inte hans ord över alla -ismer och mänskliga funderingar? Låt dig inte luras av någon kalium-argon-datering, några kol-14-metoder eller andra teorier som försöker datera jordens ålder åt oss, men inbördes grälar om miljoner och miljarder år. Tro på Guds ord! ■

Och Gud sade: "Frambringe vattnet ett vimmel av levande varelser; flyge ock fåglar över jorden under himmelens fäste."

Och Gud skapade de stora havsdjuren och hela det stim av levande varelser, som vattnet vimlar av, efter deras arter, så ock alla bevingade fåglar, efter deras arter. Och Gud såg att det var gott.

Och Gud välsignade dem och sade: "Varen fruktsamma och föröka eder, och uppfyllen vattnet i haven; föröka sig ock fåglarna på jorden."

Och det vart afton, och det vart morgon, den femte dagen.

Och Gud sade: "Frambringe jorden levande varelser, efter deras arter, boskapsdjur och kräldjur och vilda djur, efter deras arter." Och det skedde så;

Gud gjorde de vilda djuren, efter deras arter, och boskapsdjuren, efter deras arter, och alla kräldjur på marken, efter deras arter. Och

Gud såg att det var gott.

Och Gud sade: "Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika; och må de råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som röra sig på jorden."

Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem.

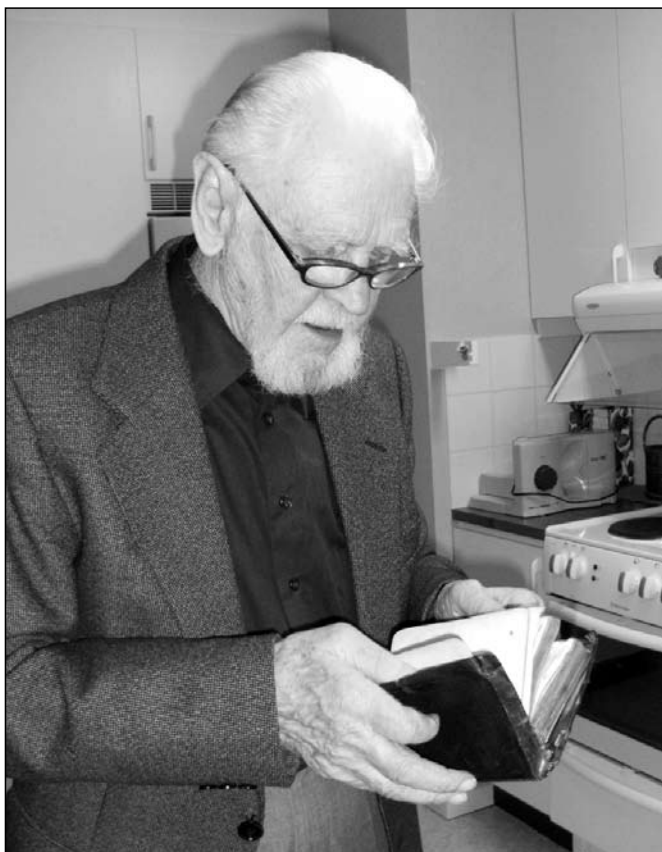

Och Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott. Och det vart afton, och det vart morgon, den sjätte dagen.

Så blevo nu himmelen och jorden fullbordade med hela sin härskara.

Och Gud fullbordade på sjunde dagen det verk som han hade gjort; och han vilade på sjunde dagen från allt det verk som han hade gjort. (Citat ur 1 Mos 1 och 2)

Han är 95 år; ändå ser han fram emot att utträtta något mer för Gud. Ett sant föredöme!

-När vi samlades, läste han bibeln och talade om att man kunde bli besatt av olika andar, erinrar sig Gerard. Han menade att det var farligt att tala i tungor. Det var bäst att låta bli. Sådan var undervisningen! Men vi var ju en hel grupp ungdomar som upplevt andens dop, och vi hade övertaget, berättar Gerard, och ögonen lyser av glädje vid minnet.

Gerard fortsätter berätta minnen från kamp och segrar. Hur man i härliga bönemöten kunde lyftas fysiskt upp i luften av Guds kraft! Det var ett fruktansvärt motstånd från den religiösa världen, men mitt i striden upplevde väckelsefolket väldiga uppenbarelser.

-Ju mera motstånd, dess mera kraft fick vi! Gud var alltid med.

Gerard flyttade till Skara,

där han gick med i pingstförsamlingen. Sedan flyttade han till Motala, där han så småningom blev svetsare på Motala verkstad.

Han gick med i pingstförsamlingen där också, och de hade en fin, bibeltrogen föreståndare som var mån om att undervisa ungdomarna i Guds ord. Gerard berättar om hur man hade haft en ungdomskonferens i Västergötland, och började prata om att det borde vara speciella ungdomsmöten också i deras församling. Men föreståndaren gick bestämt emot detta.

-Det går inte göra så. Vi kan inte börja stycka församlingen. "Unga sjunga med de gamla", sa han, och så blev det. Och det var mycket härliga möten den tiden, minns Gerard.

När han just gift sig, kom inkallelseordern. Andra världskriget hade brutit ut,

och Gerard fick rycka in flera gånger till beväringstjänst. Det var många gånger mycket kritiskt. Det märktes att kriget kröp närmare. Sista gången Gerard ryckte in, fick han vara i Stockholms skärgård, för att försvara de yttre gränserna där. Det var mycket allvarligt läge. Det var krig i Finland och Ryssland. Man trodde att tyskarna skulle ta Finland. Sverige skulle ju då dras med vid Östersjön.

-Vi låg där med kläderna på om nätterna. Det var hemskt spännande. Men rätt vad det var så tog kriget slut – vi fick åka hem!

Så småningom flyttade Gerard med sin familj till Falun, där han hittat ett svetsjobb som passade honom bra. Det kom en förnyelseväckelse, men den tackade pingströrelsen nej till, konstaterar Gerard sorgset.

Gerard fick mycket motstånd i församlingen, eftersom han bar fram så mycket allvarliga varningar i profetiska budskap. Somliga menade att en som kommer med pessimistiska budskap inte kan vara en sann profet!

Så bröt Maranataväckelsen fram. Från pingströrelsen varnade man och förmanade medlemmarna att inte besöka mötena. Det blev helt enkelt förbjudet. Pingstförsamlingens föreståndare sade strängt till medlemmarna att de inte fick bevista dessa möten, man skulle inte uppmuntra Maranata. Många vågade sedan inte gå dit. Men det var härliga möten, väldiga möten, och en hel del gick dit i alla fall.

-De ville inte låta sig föras i ledband, säger Gerard. Det blev allt mera spänt läge, och till slut sa föreståndaren att de som gick på dessa möten inte längre åtnjöt församlingens förtroende. Det medförde att en hel del av församlingens

medlemmar begärde utträde. Det var ju inte möjligt vara med i församlingen där de inte åtnjöt förtroende. Föreståndaren ville helst inte bevilja utträde av detta skäl, men det gick inte hindra systemen som upplevt andens kraft i Maranatomötena. Och Maranataväckelsen fortsatte bryta fram. Man samlades i Toftbyn.

-Det var väldiga möten där, minns Gerard.

Många år har gått, och nu är det ju inte längre några massor som kommer på mötena. Gerard svarar eftertänksamt på frågan om den utveckling vi nu är inne i:

-Det har varit en luttringens tid. Guds verk måste alltid gå igenom en prövotid, och då faller det lätta bort. Det blir en äkta kärna kvar. Det kan vara prövosamt, men så kommer Gud igen.

Gerard är förvissad om att vi står inför en förnyelsens och väckelsens tid. Han har en vision om just denna tid. När han beskriver det som ska ske, märker man att han har en klar föraning:

-Det blir sista väckelsen innan Jesus kommer. Då ska brudförsamlingen tas ut och helgas. Det blir ett folk som inte är som andra folk. Ett särskilt folk. Ett helat folk. Gud kommer att sätta sitt märke på deras panna. Det märket är glädje. De ska utstråla Jesu härlighet. De ska fröjda sig som aldrig förr, för de väntar Jesus. De vet att han kommer vilket ögonblick som helst, och de lever i detta och fröjdas. Världen är i väldig vända, nattens skuggor lägrar sig över den. Det är kaos i den politiska världen och världsmänniskorna sörjer. Glädjen har flytt ifrån världen. Men mitt i detta, jublar församlingen och fröjdas i sitt saliga hopp.

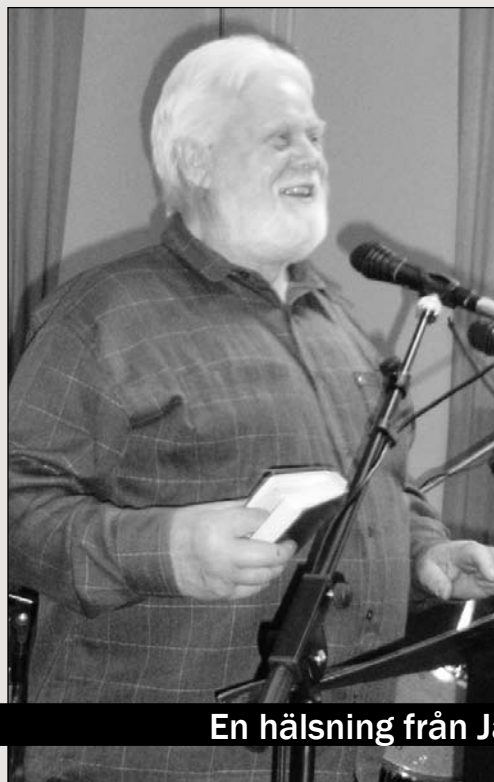
-Hela utvecklingen med laglöshet och ondska bäd-
dar för antikrist. Allt blir
tillrättat för att Antikrist
ska komma och sätta sig på
tronen. Han har hela världen
i sin makt. Men bruden vän-
tar Kristus. Gud kommer att
skaka om världen. Han ska
uppenbara sin makt; under
och tecken som aldrig förr
i historien ska ske. Det ska
Gud göra i församlingen. Det
blir en undrens tid, en märklig
tid. Det kommer att skaka
världen.

-De politiska makterna ser
dessa tecken, de blir chock-
ade, de vet inte hur de ska
förklara detta. Det finns ju
så mycket ateism som vill
bortförklara Guds existens.
Och så blottar Gud sin arm
och visar sin makt. Världen
rasar, men Gud låter dem hål-
las. Det hör till utvecklingen.
De bäddar för sitt fall.

Församlingen röner värsta
motståndet från den religiösa
världen. De stora kyrkorna,
katolska kyrkan och de andra
stora etablerade kyrkorna, de
som söker makt. Det är dessa
som utgör värsta motståndet
mot församlingen. Men våra
vapen är starkare än de som är
i världen. Även den religiösa
världen! Kyrkorna låser sig
nu fast i ekumeniken. Det är
världens ande där också. Det
finns bara två vägar. Vi fröj-
das över att Jesus kommer, vi
ska samlas till högtid i him-
len. Guds ande, Guds kärlek
blir en väldig makt.

Gerard fick i avslutningen
av intervjun tala fritt om sin
härliga vision. Det var en
helig stund. Han talade med
övertygelse, en besmittande
glädje och saligt hopp.

Gerard är 95 år, men han
har en känsla av att han fort-
farande har något att uträtta
i tiden. Måne han får vara
med bland de som ännu inte
avsomnat när Jesus hämtar
bruden till mötet i skyn? ■

En hälsning från Jan Åke Larsson

"Din tro har hjälpt dig!"

Där var en kvinna som hade haft
blödningar i tolv år. Fast hon
hade lidit mycket hos många
läkare och lagt ut allt hon
ägte, hade hon inte fått någon hjälp. Det
hade bara blivit sämre med henne. Hon
hade hört talas om Jesus, och nu kom hon
bakifrån i folkmassan och rörde vid hans
mantel. Hon tänkte: *"Om jag så bara rör
vid hans kläder blir jag frisk."* På en gång
upphörde hennes blödningar, och hon
kände i kroppen att hon var botad från
sin plåga. När Jesus märkte att det hade
gått ut kraft från honom, vände han sig
om i folkskaran och frågade: *"Vem rörde
vid mina kläder?"* Hans lärjungar sade
till honom:

-Du ser hur folket tränger sig in på dig, och
du frågar: Vem rörde vid mig?

Han fortsatte att se sig omkring efter
kvinnan som hade gjort detta. Hon visste
vad som hade skett med henne och kom
förskräckt och darrande och föll ner för
honom och talade om hela sanningen för
honom. Då sade han till henne:

-Min dotter, din tro har frälst dig. Gå i frid
och var frisk och fri från din plåga!" (Mark.
5:25-34)

Många orkar knappt höra ordet tro. Tro
= tillit, förtröstan och vila. *"Salig blir
var och en på sin tro"*, får man höra. Det
är inte sant. Tro på Jesus – det är trosfö-
remålet som frälsar, helar och upprättar.
Alltså; mindre självarbete och mera vila

i tron på Jesus. Kvinnan som omtalas i
Markus 5 var svag, rädd och fruktande.
På Jesu tid var kvinnans status på jorden
långt stående.

I 3 Mos. 15 kan vi dessutom se att den
som hade blödningar var oren. En jude
tackade Gud för att han inte var född till
kvinna. Att vidröra en man var helt otänk-
bart för en kvinna, men denna kvinna
hade hört talas om Jesus, och det satte
henne i rörelse mot trosföremålet Jesus.
Hon kom in i folkhopen, där hon egentli-
gen inte fick vara på grund av sin orenhet.
Hon rörde vid trosföremålet Jesus med sin
utsträckta hand. Hon var inte upptagen
av någon självanalys av sin tro. Hon var
upptagen av Jesus, föremålet för sin tro.
Kraft utgår ifrån Mästaren och helandet
är ett faktum. Jesus är likadan idag. Ät
Guds ord och låt det slå rot i ditt sinne
och hjärta. Det skapar tro som sätter dig
i rörelse mot trosföremålet – Jesus.

*Vila för slitna tankar,
läkdom för öppna sår,
fäste för själens ankar,
kärlek som allt förmår.*

Allt har vi i Jesus – Gud som vår Fräl-
sare.

Hälsningar från Jan Åke Larsson, Rams-
berg.

Tack för Midnattsropets budskap. En
profetröst i tiden! ■

Då vände Gud sig bort

Av Sven Thomsson

Dessa ord står i Apg. 7:42 och ingår i Stefanus tal strax före hans martyrdöd. Israels folk hade förkastat Herren och hans tjänare Mose. De ville inte vara Herren lydiga, utan stötte bort honom och vände sina hjärtan mot Egypten. De sa till Aron:

-Gör oss gudar, som kunna gå framför oss; ty vi veta icke vad som har vederfarits denne Moses, som förde oss ut ur Egyptens land. Och de gjorde i de dagarna en kalv och buro sedan fram offer åt avguden och gladdes sig över sina händers verk. Då vände Gud sig bort och prisdade dem till att dyrka himmelens härskara"...

(Apg. 7:40-42).

Gud hade med stark och väldig arm genom sin tjänare Mose fört sitt folk ut ur träländets land, Egypten. Men de var olydiga, otacksamma och ohörsamma. De knotade och knorrade under ökenvandringen. Trots den härliga molnstoden som ledde dem under dagen och den välsignade eldstoden som lyste dem på natten, var det bara knot och klagan. Herren gav dem friskt vatten i strömmar ur hårda klippan, men ingen av folket sa "halleluja". Han gav dem bröd, manna från himlen, men ingen sa "tack och lov".

Han mättade dem med vaktlar, som vinden förde med sig in i deras läger. Det var delikata hönsfåglar, som smakade läckert. Mannat var också väldigt gott. Det var som "fint bakverk" och smakade som "semla med honung". I den spanska Bibeln står det att "det smakade som tårta". Men folket grät och kom ihåg fisken de åt i Egypten, gurkorna, melonerna, purjolöken, rödlöken och vitlöken samt köttgrytorna. De sa:

-Men nu försmäkt våra själar, ty här finnes alls intet; vi få inte annat se än manna.

I alla tider har människorna förkastat det som Gud har gett dem. De har hela tiden velat komma på och prestera något eget, som de tyckte var bättre. De började bygga Babels torn, för att "de ville göra sig ett namn". Men det var namnet Herren som gällde. Det var under det namnet Gud hade uppenbarat sig för Mose. Jehova, (grekiska ego eimi, ego eimi) Jag är. Det var det namnet de skulle åkalla och prisa. Men de ville istället dyrka sina avgudar. Herren omintetgjorde deras planer genom förvirring och språkförbistring, så att de inte kunde fullborda sitt verk.

Egypten symboliserar världen och denna tidsålders väsende och kung Farao symboliserar djävulen. Farao ville ha Israels folk i sitt välde i det längsta. Det var med största ovillighet han ville släppa dem, precis som djävulen håller fast sina offer för att de inte ska bli frälsta och räddade ur trälöken i synden.

När Guds folk blivit befriade från trälöken i Egypten började de ändå att längta tillbaka dit. Hundratusentals kristna i församlingarna har låtit sig dåras av världen och dess väsende och lockas av doften från "köttgrytorna i Egypten". De vill ha en fot i kyrkan och en i världen. När Herren ser all världslighet, sömnaaktighet och kärlekslöshet som råder i församlingarna "vänder han sig bort". Den helige Ande, som också är väckelsens Ande blir bedrövad och flyr från kyrkorna. Därför kan det inte bli någon som helst väckelse förrän orenheten och stötestenarna rensas ut. Det har blivit som det står i Jes. 52: 5:

-Och vad skall jag nu göra här, säger Herren, nu då man fört bort mitt folk utan sak, nu då dess tyranner så skräna, säger Herren och mitt namn beständigt, dagen igenom, varder smädat?"

Vad ska Herren göra i församlingar där hans helgedom orenas av sport och allt möjligt och "världens representanter" får tillfälle att "skräna" och smäda Herrens namn? När man "älskar världen och det som är i världen" är man också definitivt "av världen" Bibeln talar om

-trolösa avfallingar som blir Guds ovänner genom att vara vänner med världen. (Jak. 4:4)

Detta är ett "haltande på båda sidor" och en livsfarlig balansgång, som innebär avfällighet fast man har sitt namn i en församlings matrikel. De har låtit sig gripas av världens ande istället för Guds Ande. Det skulle gagna Guds verk bättre om sådana kristna lämnade församlingarna och gick helt ut i världen. De är ljumma, likgiltiga, de präglas av "laodiceamentalitet" som leder till att "Herren kommer att utspy dem ur sin mun". Om de inte söker Herren, ångrar sig och inviger sina liv på nytt åt Gud kommer de att kvarlämnas då Jesus upprycker sin brudskara. Det betyder, att de kommer att drabbas av vedermödans fruktansvärda lidande och kval. O, att de ville vakna upp medan tid är, bryta helt med världen och fly till Jesus! Du avfällige kristne, om du bara förstod i vilken ömkansvärd situation du är! Vill du verkligen bli kvarlämnad och offra din själ åt världsregenten Antikrist när han framträder under vedermödans tid? Detta innebär evig skilsmässa från Honom som älskar dig och har lidit och dött för dig.

Jesus kommer mycket snart. Snart ska världshistoriens mest dramatiska och revolutionerande händelse inträffa. Mycket talar för att vår generation kommer att få uppleva det och de som är redo får följa med vid uppräckandet. Halleluja, Maranata!■

Hjälp oss be till Gud om en rättfärdig byggmästare!

Utdrag ur mailhälsning från Dominikanska Republiken, där Berno Vidén just nu tillsammans med syskonen i Comunidad Maranata administrerar ett saneringsarbete i La Cañada ett av huvudstadens fattigare bostadsområden. Både människor och boendemiljön har upplevt ett lyft genom evangeliets förvandlande kraft. Inför församlingens byggprojekt som till hösten inleds i Palavé, vädjar Berno om förbön.

De senaste veckorna har vi med hjälp av broder Isaías Rodríguez som anställd, arbetat en hel del i La Cañada i Las Palmas med att bygga över det stinkande kloakvattnet som rinner där. Det är ett stort projekt med stort ansvar för oss att hantera, och som visat sig ge oss kontakter med många nya människor. Det ekonomiskt administrativa ansvar vi gått in i ledde oss ganska omgående direkt in i ett typiskt exempel på hur korruptionen här fungerar som en för många helt naturlig sak. Vi har nämligen haft svårigheter med att få ut betalt material. Järnhandlaren berättade för mig att då kommunen handlar i hans butik så är det alltid nyckelpersoner som kommer och ska hämta ut sina privata provisioner. Det här fallet med oss är det enda han kan minnas där det inte förekommit. Material har alltså undanhållits oss i väntan på att se hur mycket som blir kvar då alla fått sitt. Bubblan sprack dock då vi gick till borgmästaren och beklagade oss över situationen, vilket ledde till att både järnhandlaren och kommunens samordnare kontaktades av honom och blev korrigerade. Till saken hör att samordnaren mer eller mindre tvingade oss att handla materialet i just den järnhandeln, något borgmästaren reagerade kraftigt på. De av saneringsarbetet berörda grannarna i La Cañada har alla genom det som skett visat oss stor tacksamhet och gett oss allt förtroende.

Första arbetsetappen, som sträcker sig från syster Clo-

Nya platsen för församlingens missionscenter i Palavé!

tildes bostad, är nu klar och man märker att det innebär ett stort lyft för hela området. Vår syster deltar även hon aktivt i detta arbete genom att servera byggarbetarna mat och kaffe.

Vi ser alltmer hur missionsarbetet i Palavé är angeläget. Ännu några haitiska familjer kommer numera på våra möten, och vi har också fått be till Gud för flera personer. För en vecka sedan fyllde Jessica elva år och det ville vi fira med att hon fick bjuda sina kompisar på ett riktigt födelsedagskalas! Men då vi kom till Palavé förstod vi att något nyligen inträffat. Där utanför samhällets polisstation var massor av folk samlade. En nittonårig haitisk kvinna, gravid i sju månader hade nyss brutalt skjutits till döds av barnets far, en dominikansk polis, som sedan sköt sig själv till döds, precis utanför polisstationen. Haitiska, främst unga män, som fanns i närheten greps av polis och fraktades på två lastbilsflak iväg – förmodligen för att lämpas av vid gränsen. Trots den oro som präglade hela området kunde vi i alla fall fira Jessicas födelsedag.

Andréa med sina barn bor nu i en bättre bostad som vi genom en för ändamålet speciell gåva kunnat hjälpa henne med, och hon fortsätter troget kämpa för församlingen. Sorgen efter Yefrei är tung för både henne och de två pojkarna, men hon vet att han är hemma hos Gud och att vi alla snart ska mötas där. Elia och Maria tjänar troget bland syskonen i Palavé. Elia är svag till sin kropp och

Stor förändring då kloakvattnet i La Cañada byggs över!

förmår inte arbeta mycket. Högt blodtryck och ett enligt läkare förmodat växande hjärta kan vara orsaken.

Situationen är svår för många då arbetslösheten drastiskt ökat i och med den finansiella krisen. Här finns inga bidragspengar eller andra kassor att vända sig till, och många dränker sina problem i sprit och droger. Även syster Yanet med maken Daniel befinner sig i en svår situation och Yanet ber om förbön för sin familj och framtiden.

Mitt i denna många gånger bistra verklighet får vi finnas med ett synliggjort evangelium och söka komma människor till hjälp. Det tackar vi Gud för. Församlingens skola har nu inom kort sin 5:e skolavslutning och det är med gripenhet vi ser hur Gud genom barnen och deras familjer berett ingång bland människorna i området.

Tidigare i år förvärvade församlingen en tomt med ett mindre hus bara en bit från nuvarande skollokaler.

Redan är ett visst arbete igång där och tillsammans med bröderna Marceló och Mario har vi målat huset, dragit nya vattenledningar och röjt upp på tomten.

Där planeras för byggnation av en fastighet som ska inrymma skola, läkarmottagning, församlingslokal, bostäder, mm. Förslag till ritningar är klara och enligt planerna bör vi komma igång att bygga i september.

I planen finns även byggnation av en stor vattencistern som ska klara behoven för skolbarn och patienter även om vi drabbas av en längre tid av vattenbrist.

Det på tomten redan befintliga lilla huset kommer under läsåret 09/10 att fungera som skola och ställs i sommar i ordning under Veronicas ledning, och vi räknar också med att ha barnmöten och läkarmottagningar där under sommaren.

Broderliga hälsningar Berno

BMC-förlag

Maranata - du vår Herre, kom!

Äntligen i bokform!

Arne Imsen mejslade under sina sista levnadsår fram en Maranataväckelsens principdeklaration, en presentation av de kännetecken som präglar dem som älskar Jesus och hans tillkommelse. Inom kort i bokform. Beställ den nu! Pris: 49 kr

De flesta av Maranataförsamlingens annonserade möten spelas in och går att beställa på CD. Här finns ett urval.

- ☐ **Creatio ex nihilo - Skapelse kontra evolution**
19 april 15.00 Jan Egil Hafsahl talar
- ☐ **På den tiden fanns ingen kung i Israel**
26 april 11.00 Hans Lindelöw
- ☐ **Det enda jag vet, det är att nåden räcker**
26 april 18.00 Väckelsemöte, syskon fr Djurås
- ☐ **Guds kärlek**
29 mars kl 11, Michael Dakwar tolkad av Hans Lindelöw
- ☐ **Jag vill följa Jesus**
12 april kl 11.00 Tage Johansson
- ☐ **Jag vet på vem jag tror**
10 maj kl 11.00 Stig Andreasson

På hemsidan kan du se de utbud av möten och skrifter som finns!

Mötesinspelningar kostar 30 kr/CD

Gör din beställning på:

www.bällstamediacenter.se eller ring **08- 98 56 83!**

Radio Maranata!

Stockholm 88 Mhz

Tid: Alla dagar kl 08.00

(Obs! Onsd, arabiska)

Månd & Onsd kl 18.00

Göteborg 94,9 Mhz

Tid: Tisdagar kl 21.00

Lördagar kl 15.00

Sänds också via nätet:

www.maranata.se

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)

Enkel 565:- (inkl. frukost)

Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

Maranataförsamlingen inbjuder till

Sommarkonferens

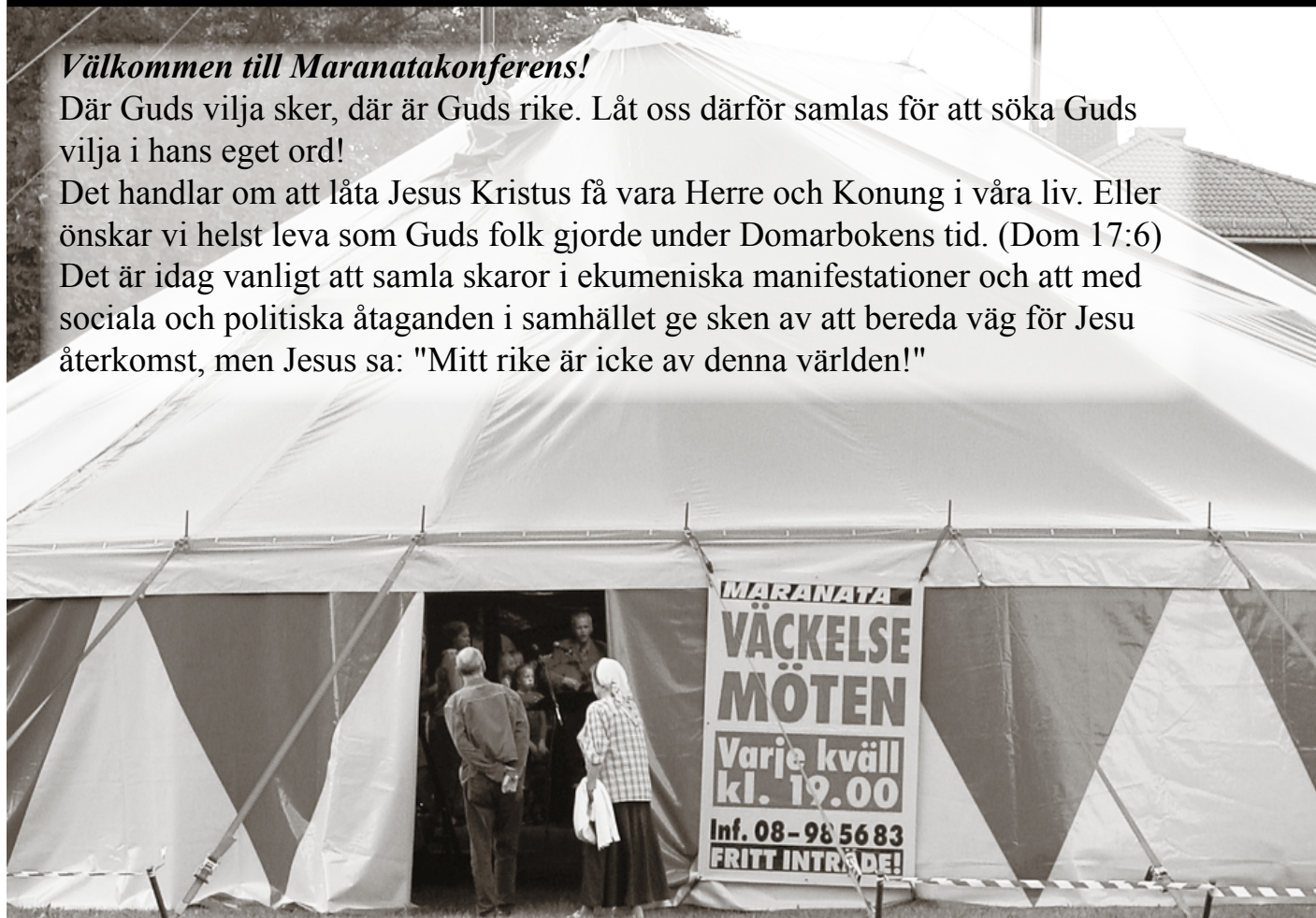
18-26 juli 2009 under temat *Krön Jesus till konung!*

Välkommen till Maranatakonferens!

Där Guds vilja sker, där är Guds rike. Låt oss därför samlas för att söka Guds vilja i hans eget ord!

Det handlar om att låta Jesus Kristus få vara Herre och Konung i våra liv. Eller önskar vi helst leva som Guds folk gjorde under Domarbokens tid. (Dom 17:6)

Det är idag vanligt att samla skaror i ekumeniska manifestationer och att med sociala och politiska åtaganden i samhället ge sken av att bereda väg för Jesu återkomst, men Jesus sa: "Mitt rike är icke av denna världen!"

Inlednings- och välkomstmöte i konferenstältet lördag den 18/7 kl 19.00! Mötestiderna under veckan är 11.00, 15.00, samt väckelsemöten i tältet varje kväll 19.00. Dessutom inbjudes till samling med bön och brödsbrytelse varje morgon kl 10.00. Konferensveckan ger också tillfällen till evangelisation och torgmöten.

Församlingens lärare, **Tage Johansson, Hans Lindelöw, Robin Widén, Emanuel Johansson, Roger Lindroos** och **Michael Dakwar** medverkar, samt församlingens missionär i Dominikanska Republiken, **Berno Vidén**.

Från Pilgrimsfolket i Norge kommer en hel skara, och som förkunnare främst **Jan Egil Hafsahl, Michael Hafsahl** och **Paulus Eliasson**. Missionär **Stig Andreasson**, samt andra tillresande vittnen medverkar.

Plats: Maranataförsamlingen i Stockholm
Bällstavägen 100, Bromma.
Mellan Solvalla travbana och Bromma flygplats.

Anmälan och mer info:
Postadress: Box 201 34, 161 02 Bromma
Tel: 08-98 56 83 **Hemsida:** www.maranata.se

Tältmöten i Råambshovsparken 8-16 augusti (prel)

Är du redo möta Gud?

Välkommen till väckelsemöten, varje kväll kl 19.00!

Appell av Arne Imsen 1970

Den västerländska kulturen står i lågor

Jesus kommer!

Jag har en känsla av att hela den västerländska kulturen står i lågor. Det finns ingenting som kan rädda den. Den går emot sitt totala kaos. Men vi vet att Jesus kommer. Den här veckan har sanningen om Jesu tillkommelse varit som en eld i mitt bröst. Jesus kommer - Jesus kommer! Måtte vi ropa ut att Jesus kommer, älskade vänner! Ska vi vinna människor för Jesus, går det inte med halvdana insatser, utan vi måste överlämna oss helt åt Jesus. Vi ser hur allting förbereds i den stora världen. Kina - Sovjet - Amerika.

Vi ser Ordet gå i fullbordan. Allt förbereds på alla områden. Politiskt, militärt, ekonomiskt, kulturellt och religiöst förbereds för övermänniskans framträdande, då en mänsklighet så terroriserad och sönderkörd av sataniska krafter, i sin djupaste förvillelse ska böja knä och ge antikrist sin hyllning som befriare och frälsare. Och i den kören som ger honom sin hyllning, ska det finnas hundratusentals avfälliga kristna, som hörde evangelium men förföll i ljumhet, slöhet, likgiltighet, materialism eller någonting annat. De ska vara med där och bedragas.

Jag har en känsla av; jag säger nästan i desperation det här: Vi har så kort tid, jag tror

vi kan räkna den i år. Förmodligen är det fråga om månader, innan möjligheterna för oss att verka definitivt är slut. Det behöver inte innebära att vi kommer att få ett politiskt, totalitärt system som lägger hinder för oss att ha möten. Men Jesus sa så här: *"Natten kommer då ingen kan verka"*. Därför att läget i mänskligheten är precis som det var på Sodoms och Gomorras tid. Det fanns ingen möjlighet till räddning och befrielse. Måttet var rågat, det återstod endast dom.

Tiden kommer då vi inte kan verka. Och jag tycker det är så allvarligt. Vi vet att Jesus kommer. Vi sitter inne med tidens i särklass största sensation. Ty förmodligen lever vi i den generation som kommer att få vara med om detta bokstavligt.

Och ändå kan människor ägna sig åt något sådant spegelfäkteri som politiskt arbete och social verksamhet, som inte är någonting annat än ett utanpåverk, när Jesus kommer!

Gud, hjälp oss så att vi inte gör oss skyldiga till förräderi på det sättet att vi lojalt underordnar oss världens ande och förtiger denna sanning, som behöver ljuda som ett midnattsskri genom hela världen: JESUS KOMMER! ■